

ლაოდიკეა — ნომერი პირველი

ესაიას წინასწარმეტყველება დალუპვის შესახებ ხილვის ველისათვის

Jeff Pippenger

2023-08-14

ხილვის ველის ტვირთი. რა დაგემართა ახლა, რომ ყველანი სახურავებზე ახვედით? შენ, აღელვებით აღსავსე, მღელვარე ქალაქო, მხიარულო ქალაქო: შენი დახოცილნი მახვილით არ არიან დახოცილნი და არც ბრძოლაში დაღუპულნი. ყველა შენი მთავარნი ერთად გაიქცნენ, მშვილდოსანთა მიერ არიან შეკრულნი; ყველა, ვინც შენში იპოვეს, ერთად არიან შეკრულნი, თუმცა შორიდან იყვნენ გამოქცეულნი. ამიტომ ვთქვი მე: მომავლოდ მზერა; მწარედ ვიტყვით, ნუ ირჯებით ჩემს ნუგეშსაცემად, ჩემი ხალხის ასულის აოხრების გამო. რადგან ეს არის დღე გასაჭირისა, დათრგუნვისა და დაბნეულობისა ხილვის ველში ცაბაოთ უფალი ღმერთისაგან, კედელთა დამხოვისა და მთებისკენ ღაღადისა. ესაია 22:1–5.

ესაიას წიგნში სიტყვა „ტვირთი“ თვრამეტჯერ გვხვდება. ამ მოხსენიებათაგან თერთმეტი პირდაპირ უბედურების წინასწარმეტყველებებს აღნიშნავს, ხოლო დანარჩენი შვიდი მოხსენიება ტვირთს გულისხმობს, როგორც რამეს, რაც მხარზე იტვირთება. „ტვირთად“ ნათარგმნი ამ მოხსენიებათაგან მხოლოდ ერთი აღნიშნავს იმას, რაც მხარზე იტვირთება, და ამავე დროს უბედურების წინასწარმეტყველებაც არის. მე განზრახული მაქვს მივმართო სწორედ იმ ერთ მოხსენიებას, რომელიც ებრაული სიტყვაა და აღნიშნავს იმას, რაც იტვირთება, მაგრამ ამავე დროს უბედურების წინასწარმეტყველებაც არის; ამიტომ ამ განსხვავებას თავიდანვე გამოვყოფ, თუმცა ამ ფაქტებს მოგვიანებით დრომდე აღარ დავუბრუნდებით.

თავი არ არის ბუნდოვანი „ხილვის ველის“ განსაზღვრებასთან დაკავშირებით, რადგან იგი იდენტიფიცირებულია როგორც „დავითის ქალაქი“ და აგრეთვე როგორც „იერუსალიმი“. ხილვის ველი არის მითითება ლაოდიკიური ადვენტიზმისადმი დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ქვესი მუხლის ისტორიის განმავლობაში. ესაიამ ამ განკითხვის კონტექსტი დაამყარა მეოცე თავში წარმოდგენილი ისტორიით, როდესაც აღწერა სამყაროს თანდათანობითი დაპყრობა ასურეთის მეფის მიერ, რომელმაც ეგვიპტეში მდებარე ქალაქის, აშდოდის, დასაპყრობად გაგზავნა სამხედრო წინამძღოლი, სახელად თართანი.

კვირის კანონი მითითებულია დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში, და იგი გამოყოფს სამ ჯგუფს, რომლებიც კვირის კანონის დროს პაპობის ხელიდან „გადაურჩებიან“.

იმ წელს, როცა ტარტანი მივიდა აშდოდში (როცა სარგონმა, აშურის მეფემ, მოავლინა იგი), და შეებრძოლა აშდოდს და აიღო იგი, იმავე დროს ილაპარაკა უფალმა ესაიას, ამოცის ძის, მეშვეობით და თქვა: წადი, მოიხსენი ძაძა წელთაგან შენთა და გაიძრე ფეხსაცმელი ფეხთაგან შენთა. და მან ასე მოიქცა, დადიოდა შიშველი და ფეხშიშველი. და თქვა უფალმა: როგორც ჩემმა მსახურმა ესაიამ იარა

შიშველმა და ფეხშიშველმა სამი წელი ეგვიპტეზე და ეთიოპიაზე ნიშნად და საკვირველად, ასევე წაიყვანს აშურის მეფე ეგვიპტელ ტყვეებს და ეთიოპელ დატყვევებულებს, ახალგაზრდებსა და მოხუცებს, შიშვლებსა და ფეხშიშვლებს, გაშიშვლებული საჯდომებით, ეგვიპტის სირცხვილად. და შეშინდებიან და შერცხვებთ ეთიოპიისა, მათი სასოების, და ეგვიპტისა, მათი დიდებისა. და ამ კუნძულის მკვიდრი იტყვის იმ დღეს: აჰა, ასეთია ჩვენი სასოება, რომელსაც შევაფარეთ თავი შემწეობისათვის, რათა გვეხსნა აშურის მეფისაგან; და ჩვენ როგორ გადავრჩებით? ესაია 20:1–6.

კუნძულის მკვიდრთა მიერ წამოჭრილი კითხვა ასეთია: როგორ უნდა დააღწიონ თავი აშურის მეფეს, რომელიც ასევე წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავში ჩრდილოეთის მეფედ.

იგი [ჩრდილოეთის მეფე] შევა დიდებულ ქვეყანაშიც, და მრავალი ქვეყანა დაემხოვა; მაგრამ ესენი გადაურჩებიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ამონის მეთა წარჩინებულნი. დანიელი 11:41.

ამ მუხლში შეერთებულ შტატებში მოქმედი კვირადღის კანონი იდენტიფიცირდება, და დანიელის ამ მონაკვეთში არის რამდენიმე დახვეწილი ნიუანსი, რომელთა განხილვაც ღირს. დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამესამე მუხლამდე ზედიზედ სამი მუხლია, რომლებიც ყველა „ქვეყნებს“ ასახელებს. ორმოცე მუხლში 1989 წელს პაპობამ და შეერთებულმა შტატებმა ყოფილი საბჭოთა კავშირის წარმომდგენი ქვეყნები წაღვეს. თანამედროვე ისტორიკოსები ამ ფაქტს ადასტურებენ.

შემდეგ, ორმოცდამეორე მუხლში, ვპოულობთ სიტყვას „ქვეყნები“, რომელიც დედამიწის პლანეტის ყველა ქვეყანას წარმოადგენს, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე (პაპობა) იპყრობს ეგვიპტეს, რომელიც მთელ მსოფლიოს წარმოადგენს. ეს არის ერთ-ერთი ნიუანსი. იმ ორ ნიუანსთაგან მეორე, რომელსაც მე ამ სამ მუხლში ვგულისხმობ, მოიცავს სიტყვას „გადარჩენა“ ორმოცდამეორე მუხლში და კვლავ ორმოცდამეორე მუხლში. ეს ორი სხვადასხვა ებრაული სიტყვაა, თუმცა ორივე „გადარჩენად“ ითარგმნება. ებრაული სიტყვა, რომელიც ორმოცდამეორე მუხლში „გადარჩენად“ არის ნათარგმნი, ნიშნავს, რომ ვერავითარი ხსნა ვერ მოიძებნება, რადგან როდესაც „ათი მეფე“, რომლებიც გაერთიანებულ ერებს წარმოადგენენ, თანხმდებიან, თავიანთი ერთმსოფლიო მმართველობა პაპის მხედის კონტროლს გადასცენ, გაქცევა აღარ არსებობს — ხსნა აღარ არის.

და ათი რქა, რომლებიც იხილე, ათი მეფეა, რომელთაც ჯერ არ მიუღიათ სამეფო; არამედ ერთ ჟამს მხედთან ერთად მიიღებენ ხელმწიფებას, როგორც მეფენი. მათ ერთი აზრი აქვთ და თავიანთ ძალასა და ხელმწიფებას მხედს მისცემენ. ისინი კრავს შეებრძოლებიან, და კრავი დაამარცხებს მათ, რადგან იგი უფალთა უფალია და მეფეთა მეფე; ხოლო მასთან მყოფნი არიან ხმობილნი, რჩეულნი და ერთგულნი. და მეუბნება მე: წყლები, რომლებიც იხილე, სადაც მეძავი ზის, არიან ხალხები და სიმრავლენი და ერები და ენები. და ათი რქა, რომლებიც იხილე მხედზე, ისინი შეიძულებენ მეძავს, და გააპარტახებენ მას და გააშიშვლებენ, და შეჭამენ მის ხორცს, და ცეცხლით დაწვავენ მას. რადგან ღმერთმა ჩაუდო მათ გულებში, რომ

აღასრულონ მისი ნება, და იყვნენ ერთ თანხმობაში, და თავიანთი სამეფო მისცენ მხედს, ვიდრე არ აღსრულდება ღვთის სიტყვები. გამოცხადება 17:12-17.

ეს „ათი მეფე“ არაერთხელ არის მოხსენიებული ღვთის სიტყვაში; ხოლო ელიას ამბავში ისრაელის მეფე ახაბი ათი ტომის თავი იყო და იეზებელზე იყო დაქორწინებული. იეზებელი სამყაროს დასასრულის ჟამს პაპობას წარმოადგენს, ელია — მესამე ანგელოზის უწყების მაცნეებს, ხოლო ახაბი — ათმეფიანი კავშირის თავს. ახაბი წარმოადგენს შეერთებულ შტატებს, როგორც გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის ლიდერს კვირა დღის კანონის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. როცა ეგვიპტე ასურეთს ეპყრობა, დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეორე მუხლში ჩრდილოეთის მეფემ სწორედ იმ დროს აიძულა ეს ათი მეფე, დათანხმებულიყვნენ, თავიანთი სამეფო პაპის ძალაუფლებისთვის გადაეცათ.

„როდესაც ჩვენ მივუახლოვდებით უკანასკნელ კრიზისს, სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, რომ უფლის იარაღებს შორის სუფევდეს თანხმობა და ერთობა. ქვეყნიერება სავსეა ქარიშხლით, ომიტა და განხეთქილებით. თუმცა ერთი მეთაურის — პაპური ძალაუფლების — ქვეშ ხალხები გაერთიანდებიან, რათა ღმერთს დაუპირისპირდნენ მისი მოწმეების სახით. ამ კავშირს განამტკიცებს დიდი განდგომილი. მაშინ, როდესაც იგი ცდილობს თავისი მსახურების გაერთიანებას ჭეშმარიტების წინააღმდეგ საბრძოლველად, იგი იმუშავებს იმისთვისაც, რომ მისი დამცველები დაეცნ და გაფანტოს. შური, ბოროტი ეჭვიანობა, ავსიტყვაობა — მის მიერ არის აღძრული, რათა უთანხმოება და განხეთქილება წარმოშვას.“ მოწმობანი, ტომი 7, 182.

ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში ვპოულობთ სიტყვას „გადარჩება“, და ასევე ორმოცდამეთორმეტე მუხლშიც ვპოულობთ სიტყვას „გადარჩება“, მაგრამ ეს ორი განსხვავებული ებრაული სიტყვაა. ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში „გადარჩებად“ ნათარგმნი სიტყვა ნიშნავს გადარჩენას, თითქოს სრიალით დაძვრომას. სწორედ ეს სიტყვაა ნათარგმნი როგორც „გადარჩება“ ესაიას მეოცე თავის მეექვსე მუხლში. „იმ დღეს“ „ამ კუნძულის მკვიდრი“ იკითხავს, როგორ შეიძლება გადარჩეს ასურელისგან, რომელიც „იმ დღეს“ თანდათანობით იპყრობს ქვეყნიერებას, როგორც ეს ნაჩვენებია დანიელის მეთერთმეტე თავში და წმიდა წერილის რამდენიმე სხვა ადგილას.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეერთე მუხლში, როდესაც პაპობა, ანუ როგორც დანიელი წარმოგვიდგენს მას, ჩრდილოეთის მეფე, ან როგორც ესაია წარმოგვიდგენს მას, აშური, იპყრობს „დიდებულ ქვეყანას“, რომელიც შეერთებულ შტატებს წარმოადგენს, იდენტიფიცირებულია ორი ჯგუფი.

იგი შევა აგრეთვე დიდებულ ქვეყანაში, და მრავალი ქვეყანა დაემხო; მაგრამ ესენი გადაურჩებიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ამონის ძეთა თავკაცნი. დანიელი 11:41.

ერთი არის „მრავალნი“, რომელნიც დაეცემიან, ხოლო მეორე ჯგუფი წარმოდგენილია როგორც „ედომი, მოაბი და ამონის ძეთა მთავარი ნაწილი“. საკვირაო კანონის დროს, გამოცხადება 18:4 მოუწოდებს მათ, ვინც ჯერ კიდევ ბაბილონში არიან, „გამოდით“.

და მოვისმინე სხვა ხმა ზეციდან, რომელიც ამბობდა: გამოდით მისგან, ჩემო ერო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი წყლულებისაგან. გამოცხადება 18:4.

ედომი, მოაბი და ყამონის ძეთა წინამძღოლნი არიან ისინი, რომლებიც სრიალით აღწევნ თავს დაღწევას, როგორც ესაიას მეოცე თავში კუნძულის ხალხები იმედოვნებენ მოიქცნენ.

ორმოცდამეერთე მუხლში მეორე ნიუანსი, რომელსაც ვგულისხმობ, ის არის, რომ ორმოცე, ორმოცდამეერთე და ორმოცდამეორე მუხლებში გვხვდება სიტყვა „ქვეყნები“, მაგრამ ორმოცდამეერთე მუხლში ეს ჩამატებული სიტყვაა; იგი არ არის დანიელის თავდაპირველ სიტყვებში და იქ არ უნდა იყოს. მრავალი ქვეყანა დაემხო ორმოცე მუხლის აღსრულებისას, საბჭოთა კავშირის დაშლის დროს, და მრავალი ქვეყანა იპყრობა, როდესაც პაპობა გაერთიანებულ ერებს დაეუფლება. ხოლო შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დროს „მრავალნი“, რომლებიც დაემხოებიან, მრავალი ქვეყანა კი არ არიან; ისინი მხოლოდ მეშვიდე დღის ადვენტისტები შეიძლება იყვნენ.

„თუ ჭეშმარიტების ნათელი წარმოგედგინათ თქვენ, გამოავლენდა მეოთხე მცნების შაბათს და გიჩვენებდათ, რომ ღვთის სიტყვაში არავითარი საფუძველი არ არსებობს კვირის დღის დაცვისათვის, და მიუხედავად ამისა თქვენ კვლავაც ეკვრით ცრუ შაბათს, უარს ამბობთ წმიდად დაიცვათ შაბათი, რომელსაც ღმერთი უწოდებს „ჩემს წმიდა დღეს“, თქვენ იღებთ მხეცის ნიშანს. როდის ხდება ეს? როდესაც ემორჩილებით დადგენილებას, რომელიც გიბრძანებთ, შეწყვიტოთ შრომა კვირა დღეს და თაყვანი სცეთ ღმერთს, მაშინ როდესაც იცით, რომ ბიბლიაში არ არის არც ერთი სიტყვა, რომელიც აჩვენებდეს, რომ კვირა დღე სხვა რამეა, თუ არა ჩვეულებრივი სამუშაო დღე, თქვენ თანხმობას აცხადებთ მიიღოთ მხეცის ნიშანი და უარყოფთ ღვთის ბეჭედს.“ Review and Herald, July 13, 1897.

მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის ნებისმიერმა წევრმა შაბათის მოძღვრება მიიღო, როდესაც პირველად მოინათლა ეკლესიის წევრად, და იგი პასუხს აგებს შაბათთან დაკავშირებული „ჭეშმარიტების ნათლის“ წინაშე.

„შაბათის შეცვლა რომის ეკლესიის ხელისუფლების ნიშანი, ანუ ბეჭედი. ისინი, ვინც, მეოთხე მცნების მოთხოვნათა შეცნობით, ჭეშმარიტის ნაცვლად ცრუ შაბათის დაცვას ირჩევენ, ამით პატივს მიაგებენ იმ ძალაუფლებას, რომლის მიერაც მხოლოდ ეს არის ნაბრძანები. მხეცის ნიშანი არის პაპური შაბათი, რომელიც ქვეყნიერებამ ღმერთის მიერ დადგენილი დღის ნაცვლად მიიღო.

„ჯერ არავის მიუღია მხეცის ნიშანი. გამოცდის ჟამი ჯერ კიდევ არ დამდგარა. ყოველ ეკლესიაში არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, რომის კათოლიკურ საკრებულოს გამორიცხვის გარეშე. არავინ არის მსჯავრდებული მანამ, ვიდრე მას სინათლე არ მიეცემა და არ დაინახავს მეოთხე მცნების სავალდებულო ძალას. მაგრამ როცა გამოვა დადგენილება, რომელიც ცრუ შაბათის დაცვას აიძულებს, და მესამე ანგელოზის ძლიერი ღაღადი ადამიანებს გააფრთხილებს მხეცისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ, მაშინ აშკარად გაივლება ზღვარი ცრუსა და ჭეშმარიტს შორის. მაშინ ისინი, ვინც კვლავაც დარჩებიან ურჯულოებაში, მიიღებენ

მხეცის ნიშანს.

„სწრაფი ნაბიჯებით ვუახლოვდებით ამ პერიოდს. როდესაც პროტესტანტული ეკლესიები საერო ხელისუფლებასთან გაერთიანდებიან ცრუ რელიგიის მხარდასაჭერად, რომელსაც მათი წინაპრები სწორედ მის წინააღმდეგობისათვის უმძიმეს დევნას ითმენდნენ, მაშინ პაპური შაბათი ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებული ძალაუფლებით იქნება თავსმოხვეული. დადგება ეროვნული განდგომილება, რომელიც მხოლოდ ეროვნულ დაღუპვაში დასრულდება.“

Manuscript 51, 1899.

კვირის კანონის დროს მესამე ანგელოზის ნათლისათვის პასუხს მხოლოდ მეშვიდე დღის ადვენტისტები აგებენ, რადგან მხოლოდ მაშინ წარედგინებათ ადვენტიზმის გარეთ მყოფთ მესამე ანგელოზის გამოცდა. კვირის კანონის დროს „მრავალნი“, რომელნიც დაეცემიან, ლაოდიკელი ადვენტისტები არიან, რადგან „სამსჯავრო ღვთის სახლიდან იწყება.“

ასე რომ, უკანასკნელნი გახდებიან პირველნი, და პირველნი — უკანასკნელნი; რადგან მრავალნი არიან მოწოდებულნი, ხოლო მცირედნი — რჩეულნი. მათე 20:16.

ესაია არის „ნიშანი და საკვირველი“ ეგვიპტისა და ეთიოპიისთვის პაპობის მიერ მსოფლიოს თანდათანობით დაპყრობასთან დაკავშირებით. ეგვიპტე არის გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია; ეთიოპია არის შეერთებული შტატები, ხოლო აშური — პაპობა. ამ წინასწარმეტყველური ისტორიის კონტექსტში ესაია იწყებს დაღუპვის შესახებ წინასწარმეტყველებათა მთელი რიგის გადმოცემას. ოცდამეორე თავი ეხება ლაოდიკეელებს, რომლებიც კვირა დღის კანონის დროს დაემხოებიან, და ფილადელფიელებს, რომლებიც ბაბილონიდან გამოიხმობენ „ედომს, მოაბსა და ყამონის ძეთა მთავარს“.

ლაოდიკელი ადვენტიზმი მოკლებულია იმ აუცილებელ ხასიათს, რომელიც ხსნისთვის არის საჭირო, და კვირადღის კანონის დროს ისინი უფლის პირიდან ამოინთხევიან. ამ ფაქტს მხოლოდ იმისთვის აღვნიშნავ, რომ შემდეგ პუნქტს გავუსვა ხაზი. ესაიას ოცდამეორე თავი წარმოადგენს კიდევ ერთ მიზეზს, თუ რატომ არის ლაოდიკეა დაღუპული, რადგან განკითხვის წინასწარმეტყველება მიმართულია „ხილვის“ ველის წინააღმდეგ. არსებობს ორი ძირითადი ებრაული სიტყვა, რომლებიც „ხილვად“ ითარგმნება. ერთი აღნიშნავს მოვლენათა წინასწარმეტყველურ თანმიმდევრობას, ხოლო მეორე ქრისტეს ხილვას აღნიშნავს. ერთი ეკლესიის გარეთაა, ხოლო მეორე — ეკლესიის შიგნით. ოცდამეორე თავში გამოყენებული სიტყვა არის ის ხილვა, რომელიც წინასწარმეტყველურ მოვლენებს წარმოადგენს, და ეს არის იგივე სიტყვა, რომელიც „ხილვად“ არის ნათარგმნი იგავთა წიგნში.

სადაც ხილვა არ არის, ერი იღუპება; ხოლო კანონის დამცველი ნეტარია. იგავნი 29:18.

„ხილვის ველის ტვირთი“ არის წინასწარმეტყველება, რომელიც ქვეყნის აღსასრულს ღმერთის ეკლესიაში მყოფ თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს განასხვავებს. ერთი ჯგუფი, რომელიც შებნას მიერ არის წარმოდგენილი, არის ლაოდიკეა, ხოლო მეორე ჯგუფი

არის ფილადელფია, წარმოდგენილი ელიათიმით, ხილკიას ძით. ამ თავში ამ ორ ჯგუფს შორის განსხვავება, რა თქმა უნდა, იგივე განსხვავებაა, რაც ათი ქალწულის იგავშია. ერთ ჯგუფს შუალამისას ზეთი აქვს, ხოლო მეორე ჯგუფს — არა. „ზეთი“, როგორც სიმბოლო, სხვადასხვა ჭეშმარიტებას აღნიშნავს იმ კონტექსტის მიხედვით, სადაც იგი გვხვდება, მაგრამ ესაიას ოცდამეორეში ათი ქალწულის „ზეთი“ წარმოდგენილია სიტყვით „ხილვა“. ერთ ჯგუფს აქვს „ზეთი“, მეორეს კი არა.

„მთელი დედამიწის უფლის წინაშე მდგომ ცხებულებს აქვთ ის მდგომარეობა, რომელიც ოდესღაც სატანას მიეცა, როგორც მფარველ ქერუბიმს. მისი ტახტის გარშემო მყოფი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი განუწყვეტელ კავშირს ინარჩუნებს დედამიწის მკვიდრებთან. ოქროს ზეთი წარმოადგენს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა სასანთლებს ამარაგებს, რათა ისინი არ ციმციმებდნენ და არ ჩაქრნენ. ეს წმიდა ზეთი რომ არ იღვრებოდეს ზეციდან ღვთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს სრული ძალაუფლება ექნებოდათ ადამიანებზე.“

„ღმერთი შეურაცხიყოფა, როდესაც ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად, ჩვენ უარვყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომლის დაღვრასაც იგი აპირებს ჩვენს სულებში, რათა იგი წარემართოს მათკენ, ვინც ბნელში იმყოფება. როდესაც გაისმის მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც არ დაუნერგავთ თავიანთ გულებში ქრისტეს მადლი, ბრძენი ქალწულების მსგავსად კი არა, უგუნურ ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩენენ, რომ თავიანთ უფალთან შესახვედრად მზად არ არიან. მათ საკუთარ თავში არ გააჩნიათ ძალა, რომ ეს ზეთი მოიპოვონ, და მათი ცხოვრება ნანგრევებად იქცევა. მაგრამ თუ ღვთის წმიდა სულს ვითხოვთ, თუ ვევედრებით, როგორც მოსე ევედრებოდა: „მიჩვენე მე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში გადმოიღვრება. ოქროს მიღებით ოქროს ზეთი ჩვენამდე მოაღწევს. „არც ძალით და არც სიმტკიცით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბათ უფალი.“ სიძარტლის მზის კაშკაშა სხივების მიღებით, ღვთის შვილები ბრწყინავენ, როგორც ნათლები წუთისოფელში.“ Review and Herald, July 20, 1897.

წინასწარმეტყველთა სულები ურთიერთთანხმობაში არიან, ხოლო ზაქარიას ორი ცხებული აგრეთვე არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე.

„ორი მოწმის შესახებ წინასწარმეტყველი კიდევ აცხადებს: „ესენი არიან ორი ზეთისხილის ხე და ორი სასანთლე, რომლებიც დგანან ქვეყნის ღმერთის წინაშე.“ „შენი სიტყვა,“ — თქვა მეფსალმუნემ, — „ლამპარია ჩემს ფეხთათვის და სინათლეა ჩემი ბილიკისათვის.“ გამოცხადება 11:4; ფსალმუნი 119:105. ორი მოწმე წარმოადგენს ძველი და ახალი აღთქმის წმინდა წერილებს. ორივე მნიშვნელოვანია, როგორც მოწმობა ღვთის რჯულის წარმომავლობისა და მარადიულობის შესახებ. ორივე აგრეთვე მოწმობს ხსნის გეგმის შესახებ. ძველი აღთქმის სახეები, მსხვერპლები და წინასწარმეტყველებები წინასწარ მიუთითებენ მომავალ მხსნელზე. ახალი აღთქმის სახარებები და ეპისტოლეები მოგვითხრობენ მხსნელზე, რომელიც მოვიდა ზუსტად იმგვარად, როგორც ეს ნაწინასწარმეტყველები იყო სახეებითა და წინასწარმეტყველებით.“ დიდი ბრძოლა,

ზაქარიას ორი ცხებული წარმოდგენს გამოცხადების პირველი თავის მიერ ილუსტრირებულ კომუნიკაციის პროცესს. „ზეთი“, რომელიც ისტორიული მოვლენების წინასწარმეტყველურ „ხილვას“ წარმოადგენს, ძველი და ახალი აღთქმების მეშვეობით გადაიცემა. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ეს ორი მოწმე კონტექსტის მიხედვით მოსედ და ელიადაა განსაზღვრული. მოსე და ელია თავისთავად სიმბოლოს წარმოდგენენ.

როდესაც ისინი ერთად არიან წარმოდგენილნი, როგორც ფერისცვალების მთაზე ან გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, ისინი ორი განსხვავებული ჭეშმარიტების სიმბოლოები არიან. მთაზე ისინი წარმოადგენენ საკვირაო კანონის კრიზისის დროს მოწამეებს და ას ორმოცდაოთხ ათასს, მაშინ როცა გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ისინი წარმოადგენენ ძველ და ახალ აღთქმებს. მაგრამ ადვენტიზმისთვის ისინი კიდევ უფრო მეტს წარმოადგენენ. იუდეველებისთვის ორი მოწმე იყო „კანონი და წინასწარმეტყველნი“, რომლებიც ძველ აღთქმას წარმოადგენდნენ, ხოლო ქრისტიანებისთვის ორი მოწმე იყო ძველი და ახალი აღთქმები, მაგრამ ადვენტიზმისთვის ორი მოწმე არის ღვთის სიტყვა და იესოს მოწმობა. ამიტომაც იყო იოანე პატმოსზე.

მე, იოანე, რომელიც ვარ აგრეთვე თქვენი ძმა და თანამოზიარე ჭირსა, იესო ქრისტეს სასუფეველსა და მოთმინებაში, ვიმყოფებოდი კუნძულზე, რომელსაც ჰქვია პატმოსი, ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. გამოცხადება 1:9.

ესაიას ოცდამეორე თავში წარმოდგენილნი არიან მოსესა და ელიას ორი მოწმე, თუმცა ამის შეცნობა შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, თუ ამ თავს ალფასა და ომეგის პრინციპს მიუსადაგებთ. გაითვალისწინეთ, საიდან დაიწყო იესომ წინასწარმეტყველური მოვლენების „ხილვის“ განმარტება თავის მოწაფეთათვის ემაუსისკენ მიმავალ გზაზე.

„მოსედან, ბიბლიური ისტორიის თვით ალფიდან დაწყებული, ქრისტემ მთელ წმინდა წერილში აუხსნა ის, რაც მასზე იყო ნათქვამი.“ სურვილი საუკუნეთა, 796.

ელია არის წინასწარმეტყველი, რომელიც გამოჩნდება უფლის დიდი და საშინელი დღის წინაშე, ალფასა და ომეგას პრინციპზე დაფუძნებული უწყებით, რათა მიაქციოს მამათა (ალფა) გულები შვილებისაკენ (ომეგა). მოსე და ელია წარმოადგენენ ბიბლიური წინასწარმეტყველების ალფასა და ომეგას. თუ ამის მოსმენა შეგიძლია, მოსე იყო უილიამ მილერი. მოსეც და მილერიც გარდაიცვალნენ, და ორივენი შთაგონებით იყვნენ მოხსენიებულნი, როგორც ხსნილნი. მოსე, რასაკვირველია, თავისი სიკვდილისთანავე აღდგა, მაგრამ ანგელოზები მილერის საფლავის ირგვლივ ელოდებიან მის აღდგომას. ელია წარმოადგენს უკანასკნელ მახარებელს უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლის წინ.

ებრაელები ცდილობდნენ შეეჩერებინათ იმ უწყების გამოცხადება, რომელიც ღმერთის სიტყვაში იყო წინასწარმეტყველებული; მაგრამ წინასწარმეტყველება უნდა აღსრულდეს. უფალი ამბობს: „აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელიას,

წინასწარმეტყველს, უფლის დიდი და საშინელი დღის დადგომამდე“ (მალაქია 4:5). ვიღაც უნდა მოვიდეს ელიას სულითა და ძალით, და როდესაც იგი გამოჩნდება, ადამიანებმა შეიძლება თქვან: „შენ მეტისმეტად გულმოდგინე ხარ, წმინდა წერილებს სათანადო წესით არ განმარტავ. ნება მომეცი გითხრა, როგორ უნდა ასწავლო შენი უწყება.“

„ბევრნი არიან, რომელთაც არ ძალუბთ განასხვავონ ღვთის საქმე ადამიანის საქმისაგან. მე ვიტყვი ჭეშმარიტებას, როგორც ღმერთი მაძლევს მას, და ახლა ვამბობ: თუ განაგრძობთ ნაკლის ძებნას და დავის სულის ქონას, ჭეშმარიტებას ვერასოდეს შეიცნობთ. იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს: ‘კიდევ ბევრი რამ მაქვს თქვენთვის სათქმელი, მაგრამ ახლა ვერ იტვირთავთ’ (იოანე 16:12). ისინი იმ მდგომარეობაში არ იყვნენ, რომ დაფასებოდათ წმიდა და მარადიული საგნები; მაგრამ იესომ აღუთქვა მათ ნუგეშისმცემლის მოვლინება, რომელიც ყველაფერს ასწავლიდა მათ და გაახსენებდა ყოველივეს, რაც მან უთხრა მათ. ძმანო, არ უნდა დავამყაროთ ჩვენი სასოება ადამიანზე. ‘მოეშვით ადამიანს, რომლის სუნთქვაც მის ნესტოებშია, რადგან რად უნდა ჩაითვალოს იგი?’ (ესაია 2:22). თქვენი უმწეო სულები იესოს უნდა მიეკრათ. არ გვმართებს ხეობის წყაროდან სმა, როცა მთაში წყაროა. მივატოვოთ ქვედა ნაკადულები; მივიდეთ უმაღლეს წყაროებთან. თუ არის ჭეშმარიტების რაიმე საკითხი, რომელიც არ გესმით და რაზედაც არ ეთანხმებით, გამოიძიეთ, შეადარეთ წერილი წერილს, ჭეშმარიტების შახტი ღრმად ჩაუშვით ღვთის სიტყვის საბადოში. საკუთარი თავი და თქვენი შეხედულებები ღვთის სამსხვერპლოზე უნდა დადოთ, განიშორეთ წინასწარ ჩამოყალიბებული აზრები და ზეცის სულს მისცეთ, რომ ყოველ ჭეშმარიტებაში გიხელმძღვანელოთ.“ Selected Messages, წიგნი 1, 412.

ესაიას ოცდამეორე თავში შებნა და ელიაკიმი წარმოადგენენ ადვენტიზმის წიაღში მყოფ ბრძენთ და უგუნურთ ქვეყნიერების დასასრულს, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე იერუსალიმზე მოემართება. ჰილკიას ძე ელიაკიმი ფლობდა „ხილვას“, შებნა კი — არა.

სადაც ხილვა არ არის, ერი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია იგი. იგავები 29:18.

წინასწარმეტყველური უწყება, ანუ ამ მუხლის „ხილვა“, ორ საკითხს მიმართავს. შენ გესმის წინასწარმეტყველური ნათლის მატება და ცოცხლობ, ხოლო თუ არა — კვდები. თუ არ გესმის, მაშინ ვერ იქნები მომზადებული, რომ დაიცვა შაბათი კვირის კანონის გამოცდისას. უკვე იქნება „ძალიან გვიანი“. როდესაც ლაოდისკიელი ადვენტიტები კვირის კანონის დროს დაეცემიან, ისინი რჯულს უარყოფენ, რადგან უარყვეს „ჭეშმარიტების ხილვა“. მათ ზეთი არა აქვთ; მათ არ ესმით ცოდნის მატება, რომელიც დაიბეჭდება სწორედ მაღლის ვადის დახურვის წინ.

რადგან ამბობ: მდიდარი ვარ, გამდიდრებული ვარ და არაფერი მჭირდება; და არ იცი, რომ საწყალი ხარ, საცოდავი, ღარიბი, ბრმა და შიშველი. გამოცხადება 3:17.

ესაიას ნიშანი ის იყო, რომ იგი სამი წლის განმავლობაში შიშველი და ფეხშიშველი დადიოდა. ასე მოიქცა, რათა გაეფრთხილებინა ისინი, ვინც მის წინასწარმეტყველურ უწყებას ყურად იღებდა, რომ თუ თქვენ არ გაიგებთ წინასწარმეტყველურ მოვლენათა

ხილვას, მიხვალთ კვირადღის კანონამდე და გახდებით ტყვე, რომელსაც წაიყვანენ სავალალო, უბადრუკ, ღარიბ, ბრმა და შიშველ მდგომარეობაში. ესაია იყო ნიშანი და საკვირველი ესაიას ისტორიისათვის, მაგრამ უფრო მეტად — წუთისოფლის აღსასრულისთვის.

ხოლო ეს ყოველივე მათ შეემთხვათ მაგალითად; და დაიწერა ჩვენი შეგონებისათვის, რომლებზედაც მოაწია წუთისოფლის აღსასრულმა. 1
კორინთელთა 10:11.

ოცდამეორე თავის პირველი ხუთი მუხლების მიხედვით, იერუსალიმი, დავითის ქალაქი, იდენტიფიცირებულია როგორც „ამბოხებული“, „მხიარული ქალაქი“, რომელიც „მღელვარებით“ არის სავსე. კლასიკური ბიბლიური გამონათქვამი, რომელსაც თვით ამქვეყნიურებიც კი იყენებენ, ამ თავში გამოყენებულია იმ „მხიარული“, „ამბოხებული“ ქალაქის წარმოსადგენად, რომელიც „მღელვარებით“ არის სავსე, როდესაც მეცამეტე მუხლში მყოფნი სიხარულით ამბობენ: „ვჰამოთ და ვსვათ, რადგან ხვალ დავიხოცებით.“ თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ ისინი მხიარულნი არიან, მათი კაცები დახოცილნი არიან, მაგრამ არა მახვილით და არც ბრძოლაში, და ამიტომ ესაია სვამს კითხვას: „რა გჭირს?“

რაც არ უნდა სტკიოდეთ მათ, ამან აიძულა ისინი, ასულიყვნენ სახურავებზე. სახურავები სიმბოლოა მზის, მთვარისა და ვარსკვლავების თაყვანისცემისა; ეს სულიერიზმის სიმბოლოა. მოცემულ მონაკვეთში ადვენტიზმი სულიერი ცთომილების ქვეშ არის.

და მათ, რომელნიც თაყვანს სცემენ ცის მხედრობას სახურავებზე; და მათ, რომელნიც თაყვანს სცემენ და იფიცებენ უფალს, და იფიცებენ მალქამსაც; და მათ, რომელნიც განუდგნენ უფალს; და მათ, რომელნიც არ ეძიებდნენ უფალს და არც მისთვის უკითხავთ.

დადუმდი უფალი ღმერთის წინაშე, რადგან უფლის დღე ახლოს არის; რადგან უფალმა მოამზადა მსხვერპლი, მოუხმო თავის სტუმრებს. და მოხდება უფლის მსხვერპლის დღეს, რომ დავსჯი მთავრებს, მეფის ძეთ და ყველას, ვინც უცხო სამოსლით არის შემოსილი. იმავე დღეს დავსჯი ყველასაც, ვინც ზღურბლზე ხტება და ვინც თავიანთ ბატონთა სახლებს ავსებენ ძალადობითა და სიცრუით. სოფონია 1:5–9.

კვირის კანონის კრიზისის დროს ადვენტიზმი, წარმოდგენილი იერუსალიმის სახით, იმყოფება „ხილვის ველზე“. ისინი, ვინც უარყოფენ წინასწარმეტყველურ უწყებას, წარმოდგენილს „ზეთით“ ან „ხილვით“, მისდევენ სპირიტუალიზმს, რომელსაც პავლე ეხება მეორე თესალონიკელთა ეპისტოლეში. იქვე ვპოულობთ მათაც (შებნა), რომლებმაც არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული.

ამ მიზეზით ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე; რათა დაისაჯონ ყველანი, რომელთაც არ ირწმუნეს ჭეშმარიტება, არამედ სიამე ჰპოვეს უსამართლობაში. 2 თესალონიკელთა 2:11, 12.

რა თქმა უნდა, სიტყვა „ჭეშმარიტება“, რომელსაც პავლე იყენებს, არის ბერძნული სიტყვა, რომელიც აღებულია ებრაული სიტყვიდან „ჭეშმარიტება“, და რომელიც შექმნილია იმ სამი ებრაული ასოს შეერთებით, რომლებიც აღფასა და ომეგას გამოხატავს. „ჭეშმარიტების“ უარყოფა, რომელიც წარმოდგენილია როგორც აღფასა და ომეგას პრინციპი, ძლიერ ცდუნებას მოუვლენს ლაოდიკეელებს, და ეს ცდუნება სპირიტუალიზმია.

„ამბობს წინასწარმეტყველი ესაია: „და როცა გეტყვიან თქვენ: მიმართეთ სულების გამომძახებელთ და ჯადოქართ, რომლებიც ჩურჩულებენ და ბუტბუტებენ,— განა ერმა არ უნდა მიმართოს თავის ღმერთს? ცოცხლებისათვის — მკვდრებს? რჯულსა და მოწმობას! თუ ისინი ამ სიტყვისამებრ არ ლაპარაკობენ, ეს იმიტომაა, რომ მათში ნათელი არ არის.“ ესაია 8:19, 20. ადამიანებს რომ ნდომებოდათ მიეღოთ ის ჭეშმარიტება, რომელიც წმინდა წერილში ასე ნათლად არის გამოცხადებული ადამიანის ბუნებისა და მკვდართა მდგომარეობის შესახებ, ისინი სპირიტუალიზმის პრეტენზიებსა და გამოვლინებებში დაინახავდნენ სატანის მოქმედებას ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით. მაგრამ ნაცვლად იმისა, რომ დათმონ ხორციელ გულისთვის ესოდენ სასიამოვნო თავისუფლება და უარყონ ცოდვები, რომლებიც უყვართ, ურიცხვნი თვალს ხუჭავენ ნათელზე და შეუფერხებლად განაგრძობენ გზას, გაფრთხილებათა შეურაცხყოფელად, მაშინ როცა სატანა მათ ირგვლივ თავის მახეებს ქსოვს და ისინი მისი ნადავლი ხდებიან. „რადგან მათ არ შეიყვარეს ჭეშმარიტება, რათა გადარჩენილიყვნენ,“ ამიტომაც „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ საცდურს, რათა ირწმუნონ სიცრუე.“ 2 თესალონიკელთა 2:10, 11.“ დიადი ბრძოლა, 559.

ესაიას ოცდამეორე თავში მხიარული ქალაქის კაცები დახოცილნი არიან, მაგრამ არა ბრძოლით ან მახვილით; ისინი ერთად არიან შეკრულნი და დახოცილნი იმ მთავრებთან ერთად, რომელნიც გაიქცნენ.

„თუ ეკლესია სამყაროს მსგავს გზას დაადგება, მას იგივე ხვედრი ელის. უფრო მეტიც, რადგან მათ უფრო დიდი ნათელი მიიღეს, მათი სასჯელი მოუწინააღმდეგებლათა სასჯელზე უფრო მძიმე იქნება.

„ჩვენ, როგორც ერი, ვაღიარებთ, რომ ჭეშმარიტება გვექონია მიწიერ ყოველ სხვა ერზე უწინარეს. ამიტომ ჩვენი ცხოვრება და ხასიათი ასეთ რწმენასთან თანხმობაში უნდა იყოს. დღე უკვე კარზეა მომდგარი, როცა მართალნი, როგორც ძვირფასი მარცვალი, კონებად შეიკვრებიან ზეციური ბელოისთვის, მაშინ როდესაც უწმიდურნი, ღვარძლივით, შეიკრიბებიან უკანასკნელი დიდი დღის ცეცხლებისთვის. მაგრამ ხორბალი და ღვარძლი 'ერთად იზრდება მოსავლის დრომდე.'“ მოწმობანი, ტომი 5, 100.

ესაიას ოცდამეორე თავში ხელმძღვანელობა შეკრულია „მოისრებით“. შეზნა იდენტიფიცირებულია, როგორც სახლის ზედამხედველი, და მისი თანამდებობა მიეცემა ელიაკიმს, ხილკიას ძეს. ესაიას ოცდამეორე თავში წინასწარმეტყველური უწყება, რომელიც წარმოდგენილია წინასწარმეტყველურ მოვლენათა „ხილვით“, იერუსალიმში წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, როდესაც ჩრდილოეთის

მეფე მოახლოვდება. ერთი ჯგუფი იკვრება ზეციური საბადებლისთვის, ხოლო მეორე — უკანასკნელი დღეების ცეცხლისთვის. უკეთურნი შეკრული არიან „მოისრებით“, რაც ისლამის ერთ-ერთი მრავალრიცხოვანი სიმბოლოა ღვთის სიტყვაში.

და კიდარის ძეთა შორის მშვილდოსანთა რიცხვის ნაშთი, ძლიერნი კაცნი, შემცირდებიან; რადგან ეს უთხრა უფალმა, ისრაელის ღმერთმა. ესაია 21:17.

და ესენი არიან ისმაელის ძეთა სახელები, მათი სახელების მიხედვით, მათი თაობებისამებრ: ისმაელის პირმშო — ნებაიოთი; და კედარი, და ადბეელი, და მიბსამი, და მიშმა, და დუმა, და მასსა, ჰადარი, და თემა, იეტური, ნაფიში და კედემა. ესენი არიან ისმაელის ძენი და ესენი არიან მათი სახელები მათი ქალაქების მიხედვით და მათი დაბანაკებების მიხედვით; თორმეტი მთავარი თავიანთი ხალხებისამებრ. დაბადება 25:13–16.

ადვენტიზმის ხელმძღვანელობა მშვილდოსნებმა შებოჭეს, როდესაც უარყვეს უწყება, რომ 2001 წლის 11 სექტემბერს ისლამმა შეუტია შეერთებულ შტატებს ბიბლიური წინასწარმეტყველების აღსრულებით. 11 სექტემბრის თავდასხმა იყო იმ უწყების დადასტურება, რომელიც გაიხსნა 1989 წელს, საბჭოთა კავშირის დაშლის დროს. 11 სექტემბერს ისლამის თავდასხმა პარალელური იყო 1840 წლის 11 აგვისტოსთან, როდესაც ისლამის შეზღუდვის შესახებ წინასწარმეტყველებამ პირველი ანგელოზის უწყებას ძალა შესძინა მილერის უმთავრესი წინასწარმეტყველური წესის დადასტურებით, რომ ერთი დღე ერთ წელს წარმოადგენდა. 1840 წლის 11 აგვისტო იყო ნაწინასწარმეტყველები მოვლენის აღსრულება, რომელიც დაფუძნებული იყო „ერთი დღე — ერთი წლის“ პრინციპზე. როდესაც ეს აღსრულდა, პირველი ანგელოზის უწყება მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე იქნა მიტანილი.

9/11-მა დაადასტურა „ხილვის“ უმთავრესი წესი, რომლის ქადაგებაც ადვენტიზმს მიეცა. ეს წესი ის არის, რომ ისტორია მეორდება. როცა „ერთი დღე ერთი წლისთვის“ პრინციპი დადასტურდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, გამოცხადების მეათე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა, რითაც აღინიშნა მილერის სამსჯავროს ჟამის უწყების ძალმოსილებით აღჭურვა; ამგვარად წინასახავდა იმ დროს, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა 9/11-ზე.

„როგორ გავრცელდა ეს სიტყვა, თითქოს მე განვაცხადე, რომ ნიუ-იორკი მოქცევის უზარმაზარი ტალღის მიერ უნდა წაილეკოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე აღმატებულს, ვუყურებდი: „რაოდენ საშინელი სცენები მოხდება, როდესაც უფალი აღდგება, რათა ძლიერად შეარყიოს დედამიწა! მაშინ გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები აღსრულდება.“ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მთელი შინაარსი არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწაზე მოვა. მაგრამ ნიუ-იორკზე მომავლის შესახებ განსაკუთრებული ნათელი მე არ მომცემია, გარდა იმისა, რომ ვიცი: ერთ დღეს იქ არსებული დიდი შენობები დაემხოზა ღვთის ძალის მოქცევითა და გადატრიალებით. ჩემთვის მოცემული ნათლიდან ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში განადგურებაა. ერთი სიტყვა უფლისაგან, მისი ძლევამოსილი ძალის ერთი შეხება — და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი სცენები, რომელთა

საშინელების წარმოდგენაც ჩვენ არ ძალგვიძს.“ Review and Herald, July 5, 1906.

რა თქმა უნდა, ისლამის შესახებ კიდევ ბევრის თქმა შეიძლება, მაგრამ შეზნა წარმოადგენს მათ, ვინც უარყოფს წინასწარმეტყველური ისტორიის იმ „ხილვას“, რომელიც დაფუძნებულია ისტორიის განმეორებაზე, და რომელსაც თან ახლავს ისტორიის განმეორების მთავარი ჭეშმარიტება — რომ რაიმეს დასაწყისი მის დასასრულს ასახავს. ისლამის შეზღუდვამ 1840 წლის 11 აგვისტოს ჩამოიყვანა გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი, ხოლო ისლამის გათავისუფლებამ 9/11-ზე ჩამოიყვანა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი.

და მე ვთქვი: ისმინეთ, გევედრებით, იაკობის თავკაცნო და ისრაელის სახლის მთავარნო: განა თქვენ არ გმართებთ სამართლის ცოდნა? თქვენ, რომელთაც გძულთ კეთილი და გიყვართ ბოროტი, რომელნიც ატყავებთ მათ კანს და აძრობთ მათ ხორცს ძვლებიდან; რომელნიც ასევე ჭამთ ჩემი ხალხის ხორცს, ატყავებთ მათ კანს; ამტვრევთ მათ ძვლებს და ნაჭრებად ჭრით, ვითარცა ქოთნისათვის, და ვითარცა ხორცი ქვების შიგნით. მაშინ შეჰღაღადებენ უფალს, მაგრამ იგი არ შეისმენს მათ; არამედ იმ დროს დაუმაღლავს მათ თავის სახეს, როგორც თავად იქცეოდნენ ბოროტად თავიანთ საქმეებში. ასე ამბობს უფალი იმ წინასწარმეტყველთა შესახებ, რომელნიც აცდნენ ჩემს ხალხს გზას, რომელნიც კბილებით კბენენ და ღაღადებენ: მშვიდობა! ხოლო ვინც მათ პირში არაფერს ჩაუდებს, მის წინააღმდეგ ომს ამზადებენ. ამიტომ ღამე იქნება თქვენთვის, რათა ხილვა არ გქონდეთ; და სიბნელე იქნება თქვენთვის, რათა ვერ მკითხაობდეთ; და მზე ჩაესვენება წინასწარმეტყველებზე, და დღე დაბნელდება მათზე. მაშინ მხილველნი შერცხვებიან და მკითხავნი შეძრწუნდებიან; დიახ, ყველანი ტუჩებს დაიფარავენ, რადგან არ იქნება პასუხი ღვთისაგან. ხოლო მე ჭეშმარიტად აღვსილი ვარ ძალით უფლის სულის მიერ, სამსჯავროთი და სიმტკიცით, რათა იაკობს ვაუწყო მისი დანაშაული და ისრაელს — მისი ცოდვა. ისმინეთ ეს, გევედრებით, იაკობის სახლის თავკაცნო და ისრაელის სახლის მთავარნო, რომელთაც გმაგთ სამართალი და ამრუდებთ ყოველგვარ სიმართლეს. ისინი აშენებენ სიონს სისხლით და იერუსალიმს — ურჯულოებით. მისი თავკაცი მსაჯულობენ ქრთამისათვის, მისი მღვდლები ასწავლიან გასამრჯელოსათვის, და მისი წინასწარმეტყველნი მკითხაობენ ვერცხლისათვის; და მაინც უფალს ეყრდნობიან და ამბობენ: განა უფალი ჩვენს შორის არ არის? ბოროტება არ მოგვივა ჩვენ. მიქა 3:1–11.

და ყველა ერის სიმრავლე, რომელნიც ებრძვიან არიელს [იერუსალიმს], დიახ, ყველანი, რომელნიც ებრძვიან მას და მის სიმაგრეს და ავიწროებენ მას, იქნებიან, ვითარცა ღამის ხილვის სიზმარი. ეს იქნება ისე, როგორც როცა მშვიერ კაცს ესიზმრება, და აჰა, ჭამს; მაგრამ გამოეღვიძება და მისი სული ცარიელია; ან როგორც როცა მწყურვალ კაცს ესიზმრება, და აჰა, სვამს; მაგრამ გამოეღვიძება, და აჰა, დაუძლურებულია და მის სულს კვლავ სწადია: ასე იქნება ყველა ერის სიმრავლე, რომელნიც ებრძვიან სიონის მთას. შეჩერდით და განცვიფრდით; იყვირეთ და შეჰღაღადეთ: დამთვრალნი არიან, მაგრამ არა ღვინით; ბარბაცებენ, მაგრამ არა თაფლუჭით. რადგან უფალმა გადმოღვარა თქვენზე ღრმა ძილის სული და დახუჭა თქვენი თვალები: წინასწარმეტყველნი და თქვენი მთავარნი, მხილველნი, დაფარა მან. და ყოველი ხილვა თქვენთვის იქცა როგორც დალუქული წიგნის სიტყვები,

რომელსაც აწვდიან სწავლულს და ეუბნებიან: „წაიკითხე ეს, გევედრები“; ხოლო ის ამბობს: „არ შემიძლია, რადგან დაღუპულია.“ და წიგნი მიეწოდება უსწავლელს და ეუბნებიან: „წაიკითხე ეს, გევედრები“; ხოლო ის ამბობს: „უსწავლელი ვარ.“ ამიტომ თქვა უფალმა: რადგან ეს ხალხი მადგება პირით და ბაგეებით პატივს მცემს, მაგრამ თავისი გული შორს გაუტანია ჩემგან, და მათი შიში ჩემს მიმართ ადამიანთა მცნებით არის ნასწავლი, ამიტომ, აჰა, კვლავ მოვახდენ საოცარ საქმეს ამ ხალხში, დიახ, საოცარ საქმეს და საკვირველებას: რადგან მათი ბრძენთა სიბრძნე დაიღუპება და გონივართა გონიერება დაიმალება. ვაი მათ, რომელნიც ღრმად ცდილობენ დაფარონ თავიანთი ზრახვა უფლისაგან, და მათი საქმენი ბნელშია, და ამბობენ: „ვინ გვხედავს ჩვენ?“ და „ვინ გვიცნობს ჩვენ?“ მართლაც, თქვენი ყველაფრის თავდაყირა დაყენება შეირაცხება მეთუნი თიხად: განა ქმნილება ეტყვის მის შემოქმედს: „მან არ შემქმნა მე?“ ან განა ნაქმარი ეტყვის თავის გამომსახველს: „მას გონიერება არ ჰქონდა?“ ესაია 29:7-16.

ხილვის ველი, ესაიას თანახმად, არის „შფოთის, თრგუნვისა და დაბნეულობის დღე უფალ ღმერთსა ცაბათისაგან ხილვის ველში, კედლების დამხოვით და მთების მიმართ ყვირილით“. ამიტომ ესაია მწარედ ტირის, ისევე როგორც იესო ტიროდა.

იესოს ცრემლები არ იყო მისივე საკუთარი ტანჯვის მოლოდინით გამოწვეული. მის წინ იყო გეტსემანია, სადაც მალე დიდი სიბნელის საშინელება გადაეფარებოდა მას. ხილვაში იყო აგრეთვე ცხვრის კარიბჭე, რომლის გავლით საუკუნეთა განმავლობაში მიჰყავდათ სამსხვერპლო შესაწირავად განკუთვნილი პირუტყვი. ეს კარიბჭეც მალე უნდა გახსნილიყო მისთვის, დიდი ანტიტიპისტისთვის, რომლის მსხვერპლზედაც, მსოფლიოს ცოდვებისთვის, მიანიშნებდა ყველა ეს შესაწირავი. ახლოს იყო გოლგოთაც, მისი მოახლოებული აგონიის ადგილი. მაგრამ მხსნელი არ ტიროდა და არ კვნესოდა სულის ტანჯვით ამ სასტიკი სიკვდილის შესხენებათა გამო. მისი მწუხარება არ იყო ეგოისტური. საკუთარი აგონიის ფიქრი ვერ აფრთხოდა ამ ამაღლებულ, თავდადებულ სულს. ეს იყო იერუსალიმის ხილვა, რომელმაც განუგმირა იესოს გული — იერუსალიმისა, რომელმაც უარყო ღვთის ძე და აზოჯად აიგდო მისი სიყვარული, რომელმაც იუარა დარწმუნება მისი ძლევამოსილი სასწაულებით და მის სიცოცხლეს წასართმევად ემზადებოდა. მან დაინახა, რა მდგომარეობაში იყო იგი თავისი მხსნელის უარყოფის დანაშაულით, და როგორი შეიძლებოდა ყოფილიყო, მიეღო რომ იგი, ვისაც მხოლოდ შეეძლო მისი ჭრილობის განკურნება. იგი მის გადასარჩენად მოვიდა; როგორ შეეძლო მისი მიტოვება?

ისრაელი რჩეული ერი იყო; ღმერთს მათი ტაძარი თავის სამკვიდრებლად ჰქონდა ქმნილი; იგი იყო „მშვენიერი მდებარეობით, მთელი ქვეყნის სიხარული“. ფსალმუნი 48:2. იქვე იყო აღბეჭდილი ქრისტეს მცველი ზრუნვისა და სათუთი სიყვარულის, ისეთი სიყვარულისა, როგორიც მამას თავისი ერთადერთი შვილის მიმართ აქვს, ათას წელზე მეტი ხნის ისტორია. იმ ტაძარში წინასწარმეტყველებმა წარმოთქვეს თავიანთი საზეიმო გაფრთხილებანი. იქ ირხეოდა ანთებული საცეცხლურები, ხოლო საკმეველი, თაყვანისმცემელთა ლოცვებთან შერეული, ღმერთთან აღევლინებოდა. იქ იღვრებოდა პირუტყვთა სისხლი, რომელიც ქრისტეს სისხლის სახე იყო. იქ იეჰოვამ თავისი დიდება მოწყალების საყდრის ზემოთ

გამოავლინა. იქ მღვდლები ასრულებდნენ მსახურებას, და სიმბოლოთა და წეს-ჩვეულებათა ბრწყინვალეობა საუკუნეთა განმავლობაში გრძელდებოდა. მაგრამ ყოველივე ამას დასასრული უნდა დასდგომოდა.

„იესომ ადაპყრო თავისი ხელი,—რომლითაც ასე მრავალგზის აკურთხა სნეულნი და ტანჯულნი,—და, როცა იგი დაღუპვისათვის განწირული ქალაქისაკენ მოიქნია, მწუხარებით შეწყვეტილი სიტყვებით შეჰლადა: ‘ნეტავ სცოდნოდა შენ, შენ მაინც, თუნდაც ამ შენს დღეს, ის, რაც შენს მშვიდობას ეკუთვნის!’— აქ მაცხოვარი შეჩერდა და უთქმელად დატოვა ის, როგორი შეიძლებოდა ყოფილიყო იერუსალიმის მდგომარეობა, ღმერთს რომ მიეღო ის დახმარება, რომლის მიცემაც ღმერთს სურდა მისთვის,—მისი საყვარელი ძის ძღვენი. იერუსალიმს რომ სცოდნოდა ის, რის ცოდნაც მისი უპირატესობა იყო, და ყურად ეღო ის ნათელი, რომელიც ზეცამ მოუვლინა, იგი შეიძლებოდა მდგარიყო წარმატების დიდებით, სამეფოთა დედოფლად, თავისუფალი იმ ძალის სიმტკიცეში, რომელიც ღმერთმა უბოძა. არ იქნებოდნენ მის კარიბჭეებთან შეიარაღებული მეომრები, არც რომაული დროშები იფრიალებდნენ მის გალავნებზე. დიდებული ხვედრი, რომელიც შეიძლებოდა კურთხევად მოვლენოდა იერუსალიმს, თავისი მხსნელის რომ მიეღო, აღიმართა ღვთის ძის წინაშე. მან დაინახა, რომ მის მიერ მას შეეძლო განკურნებულიყო თავისი მძიმე სენისაგან, გათავისუფლებულიყო მონობისაგან და დამკვიდრებულიყო, როგორც დედამიწის ძლევაშემოსილი მეტროპოლია. მისი გალავნებიდან მშვიდობის მტრედი გამოვიდოდა ყველა ერისაკენ. იგი იქნებოდა წუთისოფლის დიდების დიადემა.“

„მაგრამ ნათელი სურათი იმისა, თუ რა შეიძლებოდა იერუსალიმს ყოფილიყო, მაცხოვრის მხერიდან ქრება. იგი აცნობიერებს, რა არის იგი ახლა რომაული უღლის ქვეშ — ღვთის რისხვის მატარებელი, მისი სამაგიეროს მიმგები სამსჯავროსათვის განწირული. იგი კვლავ განაგრძობს თავისი გოდების გაწყვეტილ ძაფს: „ხოლო აწ დაფარულ არს შენგან თვალთა შენთა. რამეთუ მოვლენ შენ ზედა დღენი, და მტერნი შენნი თხრილს შემოგავლებენ, და გარემოგადგებიან, და ყოველის მხრიდან შეგავიწროებენ, და მიწასთან გაგასწორებენ შენ და შვილთა შენთა შენში; და არ დატოვებენ შენში ქვას ქვაზე; ვინაიდან ვერ შეიცან ჟამი შენი მოხილვისა.“

„ქრისტე მოვიდა იერუსალიმისა და მისი შვილების სახსენლად; მაგრამ ფარისევლურმა ქედმაღლობამ, თვალთმაქცობამ, შურმა და ბოროტებამ ხელი შეუშალა მას თავისი განზრახვის აღსრულებაში. იესომ იცოდა ის საშინელი სასჯელი, რომელიც ამ განწირულ ქალაქს მოელოდა. მან იხილა ლაშქრებით გარშემორტყმული იერუსალიმი, ალყაში მოქცეული მცხოვრებნი — შიმშილითა და სიკვდილით გათანგულნი, დედები, რომლებიც საკუთარი შვილების მკვდარი სხეულებით იკვებებოდნენ, და მშობლები და შვილები, რომლებიც ერთმანეთს ხელიდან სტაცებდნენ საჭმლის უკანასკნელ ლუკმას, რადგან ბუნებრივი სიყვარული შიმშილის მღრღნელ ტკივილს გაენადგურებინა. მან იხილა, რომ იუდეველთა სიჯიუტე, რომელიც მის მიერ მონიჭებული ხსნის უარყოფაში გამოჩნდა, ასევე მიიყვანდა მათ შემოჭრილი ლაშქრისადმი დამორჩილებაზე უარის თქმამდე. მან იხილა გოლგოთა, სადაც თავად უნდა ამაღლებულიყო, ჯვრებით ისე მჭიდროდ დაფარული, როგორც ტყე — ხეებით. მან იხილა უბედური მცხოვრებნი,

საწამებელ იარაღზე და ჯვარცმით გვემუღნი, მშვენიერი სასახლეები — დანგრეული, ტაძარი — ნანგრევებად ქცეული, და მისი უზარმაზარი კედლებიდან ქვა ქვაზე აღარ დარჩენილი, მაშინ როდესაც ქალაქი მინდორივით იყო მოხსნული. სავსებით ბუნებრივი იყო, რომ მხსნელი იმ საშინელი სურათის ხილვაზე აგონიით ეტირა.“

„იერუსალიმი იყო მისი მზრუნველობის შვილი, და როგორც ნაზი მამა ტირის გზასაცდენილ ძეზე, ასე იესო ტიროდა საყვარელ ქალაქზე. როგორ მიგატოვო? როგორ ვიხილო, რომ დაღუპვისათვის ხარ განწირული? ნუთუ უნდა გაგიშვა, რათა აღივსოს შენი ურჯულოების სასმისი? ერთი სული ისეთი ფასეულია, რომ მასთან შედარებით ქვეყნები ქრებიან უმნიშვნელოებად; მაგრამ აქ მთელი ერი უნდა დაღუპულიყო. როდესაც სწრაფად დასავლეთისკენ მიმავალი მზე ცაში თვალს მიეფარებოდა, იერუსალიმის მადლის დღევ დასრულდებოდა. სანამ მსვლელობა ელეონის ფერდობზე შეჩერებული იყო, იერუსალიმისთვის მონანიება ჯერ კიდევ არ იყო დაგვიანებული. წყალობის ანგელოზი მაშინ ფრთებს კეცავდა, რათა ჩამოსულიყო ოქროს ტახტიდან და ადგილი დაეთმო სამართლისა და სწრაფად მომავალი სასჯელისთვის. მაგრამ ქრისტეს სიყვარულით აღსავსე დიდი გული კვლავ ევედრებოდა იერუსალიმს, რომელმაც შეურაცხყო მისი წყალობა, უგულვებელყო მისი გაფრთხილებანი და უკვე მზად იყო მისი სისხლით შეესვარა თავისი ხელები. იერუსალიმს რომ მხოლოდ მოენანია, ჯერ კიდევ არ იყო გვიან. სანამ ჩამავალი მზის უკანასკნელი სხივები ჯერ კიდევ დაჰყოვნებდნენ ტაძარზე, გოდოლზე და ქიმებზე, ნუთუ რომელიმე კეთილი ანგელოზი არ მიიყვანდა მას მაცხოვრის სიყვარულთან და არ აარიდებდა მის ხვედრს? მშვენიერო და უწმინდურო ქალაქო, რომელმაც ქვებით ჩაქოლა წინასწარმეტყველნი, რომელმაც უარყო ძე ღვთისა, რომელიც თავისი მოუწიებლობით თავად იბორკავდა თავს მონობის ბორკილებში,—მისი წყალობის დღე თითქმის ამოწურული იყო!“ ქრისტეს სურვილი, 576–578.

როგორც ესაია აღწერს იერუსალიმის წინააღმდეგ ბრძოლას ოცდამეორე თავში, თავდამსხმელები „კარიბჭესთან დაეწყვენ საბრძოლო რიგად“. ელამი და კირი კარიბჭესთან არიან, იარაღით გამზადებულნი, და შემდეგ იერუსალიმის საფარველს აღმოაჩენენ. ესაიასთან მტრების მიერ კარიბჭესთან აღმოჩენილი „საფარველი“ ეგვიპტის ჩრდილია.

ვაი ურჩ შვილებს, ამბობს უფალი, რომლებიც თათბირს მართავენ, მაგრამ არა ჩემგან; და იფარავენ თავს საფარველით, მაგრამ არა ჩემი სულისაგან, რათა ცოდვას ცოდვა შეჰმატონ; რომლებიც მიდიან, რომ ჩავიდნენ ეგვიპტეში, და არ უკითხავთ ჩემს ბაგეთაგან; რათა განიმტკიცონ თავი ფარაონის ძალით და ეგვიპტის ჩრდილში იქონიონ სასოება! ესაია 30:1, 2.

იერუსალიმის მტრებს ესმით, რომ შებნათი წარმოდგენილებმა ეგვიპტეს მიენდვნენ და ეგონათ, რომ ეგვიპტე დაიცავდა მათ; ხოლო ხილკიას მის, ელიაკიმის მიერ წარმოდგენილნი ენდობიან არა „ეგვიპტის ჩრდილს“, არამედ დაფარულნი არიან ღვთის სულის საფარველით და სასოებას ამყარებენ „უზენაესის ჩრდილზე“.

უზენაესის საიდუმლო სავანეში დამკვიდრებული ყოვლადმღიერის ჩრდილქვეშ დაივანებს. ვიტყვი უფლის შესახებ: იგი არის ჩემი თავშესაფარი და ჩემი სიმაგრე; ჩემი ღმერთი, მას ვესავ. ფსალმუნები 91:1, 2.

კვირის კანონის კრიზისის ჟამს, ჰილკიას მით წარმოდგენილი ელ'ჩკიმით განსახიერებული გონიერი ქალწულები ენდობიან უზენაესის ჩრდილს, ხოლო შებნით წარმოდგენილი უგუნური ქალწულები ეგვიპტის ჩრდილს ენდობიან. სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „აღმოჩენილი“, ნიშნავს გაშიშვლებას და ტყვეობაში წაყვანას. კარიბჭესთან მდგომი მტრები ცნობენ, რომ იერუსალიმის დაცვა მოხსნილია, და შემდეგ შებნა და მისი თანამზრახველნი იწყებენ საკუთარი თავის გადარჩენის მცდელობას, რადგან ხედავენ „დავითის ქალაქის ნანგრევებს“ და ხედავენ, რომ მრავალი ნაპრალია, რომელიც მტერს შესვლის საშუალებას მისცემს. პანიკაში, როგორც ეს ათი ქალწულის იგავშია წარმოდგენილი, უგუნური იწყებენ დაცვის ძიებას, მაგრამ მათ არანაირი დაცვა არა აქვთ.

შებნა თავის გადასარჩენად „ტყის საჭურველს“ შეჰყურებს, მაგრამ უკვე გვიანაა. იგი ითვლის იერუსალიმის სახლებს და იწყებს მათ დანგრევას, რათა ზღუდე გაამაგროს, მაგრამ უკვე გვიანაა. ისინი ქვედა აუზიდან წყალს აგროვებენ და ცდილობენ ძველი აუზის წყალთან დაკავშირებას, მაგრამ უკვე გვიანაა. წყალი, როგორც სულიწმიდის უმთავრესი სიმბოლო, აჩვენებს, რომ ისინი სასოწარკვეთით ეძებენ ზეთს, მაგრამ უკვე გვიანაა. მთელი თავიანთი მცდელობისას მათ დაავიწყდათ აუზების შემოქმედი და ის, რომ მან ეს ჭეშმარიტების „აუზები“ დიდი ხნის წინ შექმნა. მათ დაავიწყდათ, რომ ძველ დროს უწყება საუკუნეთა კლდემ მოაწოდა. მათ არჩიეს არ ევლოთ ძველ ბილიკებზე, რომლებიც წარმოდგენილია იმ საფუძვლებით, რომლებიც უილიამ მილერის შრომით დამყარდა.

„მტერი ცდილობს, ჩვენი ძმებისა და დების გონება გადაიყვანოს იმ საქმიდან, რომელიც ხალხის მომზადებას ემსახურება, რათა ამ უკანასკნელ დღეებში მტკიცედ იდგნენ. მისი სოფიზმები გამიზნულია იმისათვის, რომ გონება აარიდოს ამ დროის საფრთხეებსა და მოვალეობებს. არაფრად აგდებენ იმ ნათელს, რომლის მისაცემდაც ქრისტე ზეციდან მოვიდა იოანესთან თავისი ხალხისთვის. ასწავლიან, რომ ჩვენ წინაშე მდგომი მოვლენები არ არის საკმარისად მნიშვნელოვანი, რათა განსაკუთრებული ყურადღება მიექცეს. ძალას უკარგავენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას და ღვთის ხალხს ართმევენ მათ წარსულ გამოცდილებას, მის ნაცვლად კი ცრუ მეცნიერებას აძლევენ.“

„ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში.“ იერემია 6:16.

„წურავინ ეცდება ჩვენი რწმენის საფუძვლების დარღვევას — იმ საფუძვლებისა, რომლებიც ჩვენი საქმის დასაწყისში დაიდო სიტყვის ლოცვითი შესწავლითა და გამოცხადებით. ამ საფუძვლებზე ვაშენებდით ჩვენ უკანასკნელი ორმოცდაათი წლის განმავლობაში. ადამიანებს შეიძლება ეგონოთ, რომ მათ იპოვეს ახალი გზა და რომ შეუძლიათ იმაზე მტკიცე საფუძვლის დადება, ვიდრე ისაა, რომელიც უკვე დაიდო. მაგრამ ეს დიდი ცდუნებაა. არავის ძალუძს სხვა საფუძვლის დადება,

გარდა იმისა, რომელიც უკვე დაიდო.“

„წარსულში მრავალს აღუჩნდებოდა ახალი რწმენის აშენება, ახალი პრინციპების დაფუძნება. მაგრამ რამდენ ხანს იდგა მათი ნაშენი? იგი მალე დაეცა, რადგან კლდეზე არ იყო დაფუძნებული.“

„განა პირველ მოწაფეებს არ მოუხდათ ადამიანთა გამონათქვამებთან შეხვედრა? განა მათ არ მოუწიათ ყური ეთხოვათ ცრუ თეორიებისათვის და შემდეგ, ყოველივეს აღსრულების შემდეგ, მტკიცედ მდგარიყვნენ და ეთქვათ: „სხვა საფუძვლის დადება ვერავის ძალუმს იმის გარდა, რაც უკვე დადებულია“? 1 კორინთელთა 3:11.

„ამრიგად, ჩვენი სასოების დასაწყისი მტკიცედ უნდა შევინარჩუნოთ აღსასრულამდე. ძალის სიტყვები იქნა მოვლინებული ღმერთისა და ქრისტეს მიერ ამ ხალხთან, რათა ისინი, პუნქტიდან პუნქტამდე, წუთისოფლისგან გამოეყვანათ აწმყო ჭეშმარიტების ნათელ შუქში. ბაგეებით, რომელთაც წმიდა ცეცხლი შეეხო, ღვთის მსახურებმა უწყება იქადაგეს. ღვთიურმა სიტყვამ თავისი ბეჭედი დაასვა გამოცხადებული ჭეშმარიტების ნამდვილობას.“ Testimonies, ტომი 8, 296, 297.

„დღე“, რომელშიც ეს ყველაფერი ხდება, არის ის ბიბლიური „დღე“, რომელსაც ესაია განსაზღვრავს როგორც დღეს, როცა უფალმა ღმერთმა ცაბაოთმა მოუწოდა „ტირილს, და გლოვას, და თმის მოგლეჯას, და ჯვალოს შემორტყმას.“

და ელაპარაკა უფალი მოსეს და უთხრა: ამ მეშვიდე თვის მეათე დღეს იყოს გამოსყიდვის დღე; წმიდა შეკრება გქონდეთ; დაიმდაბლეთ თქვენი სულები და შესწირეთ უფალს საცეცხლო მსხვერპლი. და იმავე დღეს არავითარი საქმე არ აკეთოთ, რადგან ეს არის გამოსყიდვის დღე, რათა გამოსყიდვა აღსრულდეს თქვენთვის უფლის, თქვენი ღმერთის, წინაშე. რადგან ყოველი სული, რომელიც იმავე დღეს არ დაიმდაბლებს თავს, მოიკვეთოს თავისი ხალხიდან. და ყოველი სული, რომელიც იმავე დღეს რაიმე საქმეს გააკეთებს, იმ სულს მოვსპოვ მისი ხალხიდან. არავითარი საქმე არ აკეთოთ; ეს იყოს სამარადისო წესად თქვენს თაობებში, ყველა თქვენს საცხოვრებელში. ეს იყოს თქვენთვის განსვენების შაბათი, და დაიმდაბლეთ თქვენი სულები; თვის მეცხრე დღის სადამოდან, სადამოდან სადამომდე, იდღესასწაულეთ თქვენი შაბათი. ლევიანნი 23:26–32.

დღე, რომელიც შეზნათი და ხილკიას ძით, ელიყაკიმით, არის წინასწარმეტყველურად ნაჩვენები, არის გამოსყიდვის ანტიტიპური დღე, რომელიც მოიცავს 1844 წლიდან მიხეილის აღდგომამდე არსებულ ისტორიას. იმ დროის განმავლობაში ადვენტიზმი მოწოდებული იყო, რომ „დაემდაბლებინა“ თავისი სული, ანუ, როგორც ეს ესაიასთან არის წარმოდგენილი, მოწოდებული იყო „ტირილისაკენ, და გოდებისაკენ, და თავის მოტვლეპისაკენ, და ჯვალოთი შემოსარტყლად.“

„1844 წელს ჩვენი დიადი მღვდელმთავარი ზეციური საწმიდარის უწმიდესში შევიდა, რათა გამოეწყო საგამომძიებლო სამსჯავროს საქმე. მართალ მკვდართა საქმეები ღმერთის წინაშე განიხილებოდა. როდესაც ეს საქმე დასრულდება, სამსჯავრო ცოცხლებზეც გამოცხადდება. რაოდენ ძვირფასი, რაოდენ

მნიშვნელოვანია ეს საზეიმო წუთები! თითოეულ ჩვენგანს თავისი საქმე ელოდება ზეციურ სამსჯავროში. თითოეული ჩვენგანი განიკითხება სხეულში ჩადენილი საქმეების მიხედვით. სახეობრივ მსახურებაში, როდესაც მღვდელმთავარი მიწიერი საწმიდარის უწმიდესში შერიგების საქმეს ადასრულებდა, ხალხს მოეთხოვებოდა, დაემდაბლებინათ თავიანთი სულები ღმერთის წინაშე და ეღიარებინათ თავიანთი ცოდვები, რათა მათთვის შერიგება მომხდარიყო და ცოდვები წაშლილიყო. განა ჩვენგან რაიმე ნაკლები მოითხოვება ამ წინასახოვან შერიგების დღეს, როდესაც ქრისტე ზემოთა საწმიდარში თავისი ხალხის გულისთვის შუამდგომლობს და ყოველი საქმის შესახებ საბოლოო, შეუქცევადი განაჩენი უნდა გამოცხადდეს?“

„რა არის ჩვენი მდგომარეობა ამ შიშისა და სოლემნური დროისას? ვაი, რა ამპარტავნება სუფევს ეკლესიაში, რა თვალთმაქცობა, რა მოტყუება, რა სიყვარული სამოსლისადმი, მსუბუქობისა და გართობისადმი, რა სურვილი უზენაესობისა! ყოველმა ამ ცოდვამ გონება დააბინდა, ისე რომ მარადიული საგნები ვერ იქნა გარჩეული. განა არ უნდა გამოვიკვლიოთ წმიდა წერილები, რათა ვიცოდეთ, სად ვდგავართ ამ ქვეყნის ისტორიის განმავლობაში? განა არ უნდა გავხდეთ შეგნებულნი იმ საქმის შესახებ, რომელიც ამ დროს ჩვენთვის სრულდება, და იმ მდგომარეობის შესახებ, რომელიც ჩვენ, როგორც ცოდვილებს, უნდა გვეკავოს, სანამ ეს შერიგების საქმე მიმდინარეობს? თუ ჩვენი სულების ხსნაზე რაიმე ზრუნვა გვაქვს, გადამწყვეტი ცვლილება უნდა მოვახდინოთ. ჭეშმარიტი სინანულით უნდა ვეძებდეთ უფალს; სულის ღრმა შემუსვრილობით უნდა ვაღიაროთ ჩვენი ცოდვები, რათა ისინი წაიშალოს.“ Selected Messages, წიგნი 1, 124, 125.

და იმ დღეს ცაბათ უფალმა ღმერთმა მოუწოდა ტირილისკენ, გოდებისკენ, თავის მოპარვისკენ და ჯვალს შემოსარტყმელად; და აჰა, სიხარული და მხიარულება, ხარების დაკვლა და ცხვრების დაკვლა, ხორცის ჭამა და ღვინის სმა: ვჭამოთ და ვსვათ, რადგან ხვალ მოვკვდებით. ესაია 22:12, 13.

უფალმა შებნას მოუწოდა, დაემდაბლებინა თავისი სული, მაგრამ მან არჩია ჭამა, სმა და ქეიფის გაგრძელება. უფალმა მის „ყურებში“ „გამოაცხადა“, რომ შებნას ცოდვა არ განიწმინდებოდა. სიტყვა, რომელიც აქ ითარგმნება როგორც „განიწმინდებოდა“, არის იგივე სიტყვა, რომელიც ლევიანთა წიგნში გამოიყენება „შერიგებისთვის“. ლაოდიკეური ადვენტიზმის ეს ცოდვა არ შეირიგება. ახლა ესაია იწყებს შებნასა (ლაოდიკეური ადვენტიტისტები) და ელ'ჩაკიმს, ხილკიას ძეს (ფილადელფიური ადვენტიტისტები), შორის ურთიერთობის განხილვას.

შებნა არის „მეჭურჭლე“, როგორც იუდა იყო. ხოლო ნეემიას დღეებში ტობია ღმერთის საწმიდარში, ერთ პალატაში (საგანძურში) ცხოვრობდა, სადაც შესაწირავნი უნდა შენახულიყო. როდესაც ნეემიამ ტადარი განწმინდა, მან ტობია და მისი ნივთები გარეთ გადაყარა. შებნაც ასევე უნდა იქნეს გადაყრილი. ორივე ასახავს ლაოდიკეური ადვენტიზმის ამოღებას კვირა კანონის დროს.

„ისრაელის მიმართ ამონიანთა და მოაბიანთა სისასტიკისა და მზაკვრობის გამო, ღმერთმა მოსეს მეშვეობით გამოაცხადა, რომ ისინი სამუდამოდ უნდა ყოფილიყვნენ განრიდებულნი მისი ხალხის კრებულისაგან. იხილეთ მეორე

რჯული 23:3–6. ამ სიტყვის დაუმორჩილებლობით, მღვდელმთავარმა გამოიტანა ღმერთის სახლის პალატაში დაცული შესაწირავები, რათა ადგილი გაეკეთებინა ამ აკრძალული მოდგმის წარმომადგენლისათვის. ღმერთის მიმართ უფრო დიდი შეურაცხყოფა ვერ იქნებოდა გამოჩენილი, ვიდრე ის, რომ ასეთი წყალობა მინიჭებოდა ღმერთისა და მისი ჭეშმარიტების ამ მტრისათვის.“

„სპარსეთიდან დაბრუნებისას ნეემიამ შეიტყო ეს თავხედური შეურაცხყოფა სიწმიდისა და დაუყოვნებლივ მიიღო ზომები შემოჭრილის გასაძევებლად. „მალიან დამამწუხრა ეს,“ — აცხადებს იგი; „ამიტომ გარეთ გადავყარე ტობიას მთელი საოჯახო ნივთები ოთახიდან. შემდეგ ვუბრძანე, და გაწმინდეს ოთახები; და კვლავ იქ დავაბრუნე ღვთის სახლის ჭურჭელი, ძღვენის შესაწირავი და გუნდრუკი.“

„არა მხოლოდ ტამარი იყო შებილწული, არამედ შესაწირავნიც არასწორად იყო გამოყენებული. ამას ხალხის გულუხვობის ხელშეწყობის ნაცვლად მისი დაკნინებისაკენ მიჰყავდა საქმე. მათ დაკარგეს თავიანთი მოშურნეობა და მხურვალეობა და უხალისოდ იხდიდნენ თავიანთ მეთედებს. უფლის სახლის საგანძურები მწირად იყო მომარაგებული; მაგალობელთაგან მრავალნი და ტამრის მსახურებაში დასაქმებულ სხვა პირთაგანაც, სათანადო შესანახის მიუღებლობის გამო, მიატოვეს ღვთის საქმე, რათა სხვაგან ეშრომათ.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 670.

შებნა, იუდა და ტობია ყველა ერთად წარმოადგენენ ლაოდიკეელ ადვენტისტებს ჟამის დასასრულს.

ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი ღმერთი: წადი, მიდი ამ მნემართან, შებნასთან, რომელიც სახლზეა დაყენებული, და უთხარი: რა გაქვს აქ? და ვინ გყავს აქ, რომ აქ ამოგიკვეთია შენთვის სამარხი, როგორც ის, ვინც მაღლა იკვეთს თავისთვის სამარხს და კლდეში ითხრის საცხოვრებელს თავისთვის? აჰა, უფალი მძლავრი გადასახლებით წაგიღებს და უთუოდ დაგფარავს. იგი უთუოდ ძლიერად შეგატრიალებს და გესვრის, როგორც ბურთს, ვრცელ ქვეყანაზე: იქ მოკვდები, და იქ იქნება შენი დიდების ეტლები შენი ბატონის სახლის სირცხვილი. და გაგაძევებ შენი ადგილიდან, და შენი მდგომარეობიდან ჩამოგაგდებს იგი. ესაია 22:15–19.

როცა ჩრდილოეთის მეფე იერუსალიმს უახლოვდება, უნდა გვახსოვდეს, რომ ეს მიახლოება თანდათანობითი მიახლოებაა, რომლის მოსვლაც იერუსალიმის მცხოვრებლებმა იცოდნენ. სწორედ ეს არის აღნიშნული ესაიას მეოცე თავში, როცა ტარტანმა, ასურეთის მხედართმთავარმა, ეგვიპტეში აშდოდი დაიპყრო. მათ იცოდნენ, რაც მოახლოვდებოდა, და შებნამ თავისი დრო იმას მოახმარა, რომ თავისთვის მდიდრული სამარხი გაეკეთებინა. არქეოლოგებმა შებნას სამარხი აღმოაჩინეს და წარწერა, რომელიც სამარხის შესასვლელზე იყო, მოხსნეს; იგი ახლა ბრიტანეთის მუზეუმში ინახება. მეტად საოცარია, რომ როცა შებნა ჩამოაყენეს და შებნას ხელმძღვანელობითი ადგილი ელიაკიმმა, ხილკიას ძემ, დაიკავა, ელიაკიმმა, ხილკიას ძემ, სამეფო ბეჭედი მიიღო, რომლის გამოყენებაც შეეძლო, რათა თავისი სახელი ოფიციალურ დოკუმენტებზე დაედასტურებინა. ეს ბეჭედიც არქეოლოგებმა

აღმოაჩინეს და იგი იმავე მუზეუმშია, ინგლისში. შებნა მუზეუმში წარმოდგენილია თავისი სამარხით, სიკვდილის ნიშნით, ხოლო ელიაკიმი, ხილკიას ძე, მუზეუმში წარმოდგენილია სიცოცხლის ბეჭდის სახით.

ჩრდილოეთის მეფის შესახებ გამაფრთხილებელი უწყების უარყოფის გამო, შებნა უფლის პირიდან იქნა ამონთხეული, და სიტყვა, რომელიც ლაოდიკეისადმი გამოცხადების გაფრთხილებაში „ამონთხეულად“ არის ნათარგმნი, სინამდვილეში ნიშნავს ჭავლით ღებინებას. ნეემიასთან ერთად მან ტობია და მთელი მისი ნივთები გარეთ გადაყარა, ხოლო შებნა ძალადობით იქნა შორს, უცხო ქვეყანაში ბურთივით გადაგდებული. შებნა არის ლაოდიკიელი ადვენტიტები, რომლებიც უარყოფენ წინასწარმეტყველურ უწყებას, რომელიც 1989 წელს იქნა ახსნილი, და სამარისთვის ემზადებიან — მხეცის ნიშნისთვის; ხოლო ელიაკიმი, ხილკიას ძე, არის ფილადელფიელი ადვენტიზმი, რომელიც ღმერთის ბეჭედს იღებს.

და იქნება იმ დღეს, რომ მოვუხმობ ჩემს მსახურს ელიაკიმს, ხილკიას ძეს: და შევმოსავ მას შენი სამოსლით, და განვამტკიცებ მას შენი სარტყლით, და შენს მმართველობას მის ხელში ჩავაბარებ; და იგი იქნება მამა იერუსალიმის მკვიდრთათვის და იუდას სახლისათვის. ესაია 22:20, 21.

კვირა დღის კანონის ჟამს ადვენტიზმის ხორბალი და ღვარძლი განიყოფა, და გამარჯვებული ეკლესიის ხელმძღვანელობა მიეცემა ელიაკიმს, ხილკიას ძეს, ხოლო შემდეგ უფალი აღამაღლებს თავის ეკლესიას, როგორც დროშას, როდესაც მესამე ანგელოზის უწყება ხმამაღალ ღაღადად იფურჩქნება. შესაძლოა, ზედმეტად განმეორებითი ვიყავი ფრაზის — „ხილკიას ძე“ — ჩართვით, როცა შემემლო უბრალოდ მეთქვა ელიაკიმი. მაგრამ მამა და მისი შვილი ერთად სიმბოლოს წარმოადგენენ ელიას უწყებისა შვიდი უკანასკნელი წყლულის წინ. ელიას უწყება იყენებს მამათა და შვილთა სიმბოლიკას, რათა წარმოაჩინოს პირველი (მამა) და უკანასკნელი (ძე). ეს წინასწარმეტყველური კავშირი ხელს უწყობს ოცდამეორე თავში არსებულ საბოლოო იგავ-საიდუმლოებებს. ელიაკიმისთვის, ხილკიას ძისთვის, აღთქმა ის არის, რომ უფალი მისი მხრის ქრის დადებდა დავითის სახლის გასაღებს.

„დავითის სახლი“ არის მამისა და ძის შესახებ უწყება, რომელსაც იესო შეეხო თავის უკანასკნელ საუბარში ურჩ იუდეველებთან. ეს არის აგრეთვე ადგილი, სადაც იგი ხურავს გამოცხადების წიგნს. დავითის სახლს ჰქონდა გასაღები, რომელიც, თუ სხვა არაფრით იქნება გამოყენებული 1844 წლის 22 ოქტომბრისთვის, რადგან წმინდა წერილებში ერთადერთი ადგილი, სადაც ამ გასაღებს ეხსენიება, არის ფილადელფიის ეკლესიისადმი მიმართულ უწყებაში.

და დავითის სახლის გასაღებს მის მხარზე დავდებ; ის გახსნის და ვერავინ დაკეტავს; დაკეტავს და ვერავინ გახსნის. ესაია 22:22.

და ფილადელფიაში მყოფი ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც აღებს და ვერავინ დახურავს, და ხურავს და ვერავინ აღებს: ვიცი შენი საქმენი; აჰა, დაგიდგი შენს წინაშე ღია კარი, და ვერავინ დახურავს მას; რადგან მცირე ძალა გაქვს, და დაიცავი

ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. აჰა, სატანის საკრებულოსაგან, რომლებიც ამბობენ, იუდეველნი ვართო, და არ არიან, არამედ ცრუობენ, აჰა, ვაიმულებ მათ მოვიდნენ და თაყვანი სცენ შენს ფერხთა წინაშე, და იცოდნენ, რომ მე შეგიყვარე. რადგან დაიცავი ჩემი მოთმინების სიტყვა, მეც დაგიცავ განსაცდელის ჟამისაგან, რომელიც მოიწევა მთელ ქვეყანაზე, რათა გამოიკადონ დედამიწაზე მცხოვრებნი. აჰა, მალე მოვალ: მტკიცედ გეჭიროს, რაც გაქვს, რათა არავინ წაგართვას შენი გვირგვინი. ვინც გაიმარჯვებს, მას ვაქცევ სვეტად ჩემი ღმერთის ტაძარში, და აღარასოდეს გავა გარეთ; და დავწერ მასზე ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, ახალი იერუსალიმისა, რომელიც ჩამოდის ზეცით ჩემი ღმერთისაგან; და დავწერ მასზე ჩემს ახალ სახელს. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 3:7–12.

ელიაკიმი წარმოადგენს ფილადელფიელს მილერიტულ მოძრაობაში, რომელიც ხსნის უწმიდეს ადგილს 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მე ვიცი, რომ სწორედ ქრისტემ, ჩვენმა დიდმა მღვდელმთავარმა, გახსნა ის განგებულებითი კარი, მაგრამ ქრისტემ გასაღები დადო ხილკიას ძის, ელიაკიმის, მხარზე და ამბობს, რომ „მან გახსნას“. ჩვენ მივალწიეთ იმ წერტილს, რომელზეც ამ სტატიის დასაწყისში მივუთითე.

ესაიაში თვრამეტჯერ გვხვდება სიტყვა „ტვირთი“, მაგრამ ამათგან შვიდ შემთხვევაში იგი აღნიშნავს იმას, რაც მხარზე იტვირთება, ხოლო თერთმეტ შემთხვევაში — დაღუპვის წინასწარმეტყველებას. ამ თვრამეტი შემთხვევიდან ერთში სიტყვა, რომელიც დაღუპვის წინასწარმეტყველებას ნიშნავს, იმავდროულად გამოყენებულია იმ ტვირთის აღსანიშნავად, რომელიც მხარზე იტვირთება.

ხილვის ველის ისტორია ეხება დაღუპვის უწყებას, რომელიც იერუსალიმში თაყვანისმცემელთა ორ კლასს წარმოშობს. წინასწარმეტყველური უწყება, რომელმაც სამსჯავროს გახსნა გამოავლინა, მამა მილერის მიერ იქნა წარმოდგენილი, და ეს არის პირველი ანგელოზის უწყება, რომელიც დასრულდა, როდესაც წმიდის კარი დაიხშო და უწმიდესი გაიხსნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. „ტვირთი“, რომელიც უილიამ მილერის მხარზე იყო დადებული და რომლის ტარებაც მას მსოფლიოსათვის ებრძანა, იყო პირველი ანგელოზის უწყება — დაღუპვის წინასწარმეტყველება, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დასრულდა მესამე ანგელოზის უწყების მოსვლით.

„დავითის სახლის გასაღებს მის მხარზე დავდებ“, და ნათქვამია: „იმ დღეს მტკიცე ადგილზე დამაგრებული ლურსმანი მოიხსნება, მოიკვეთება და დაეცემა; ხოლო ტვირთი, რომელიც მასზე იყო, მოიკვეთება.“

აქ „ტვირთად“ ნათარგმნი სიტყვა აღნიშნავს დაღუპვის წინასწარმეტყველებას, მაგრამ ეს დაღუპვის წინასწარმეტყველება არ არის ის ებრაული სიტყვა, რომელსაც ესაია იყენებს იმის აღსანიშნავად, რასაც მხარზე ატარებ. როგორც დაღუპვის წინასწარმეტყველების აღმნიშვნელი სიტყვა, იგი ნიშნავს, რომ ხილკიას ძეს, ელიაკიმს, დავითის გასაღები დაედება მხარზე, და ტვირთი, რომელიც მის მხარზეა, დაღუპვის წინასწარმეტყველებაა. ეს სიტყვებით უაღრესად ღრმა თამაშია!

და უაიტი ამბობს ამას იმ გასაღების შესახებ, რომელიც ბიბლიას არის მიმაგრებული.

„ღვთის სიტყვასთან არის დაკავშირებული გასაღები, რომელიც ხსნის ძვირფას სკივრს ჩვენი დაკმაყოფილებისა და სიხარულისთვის. მადლიერი ვარ ყოველი სინათლის სხივისთვის. მომავალში აიხსნება გამოცდილებანი, რომლებიც ახლა ჩვენთვის მეტად იდუმალია. ზოგი გამოცდილება, შესაძლოა, ვერასოდეს შევიცნოთ სრულად, ვიდრე ეს მოკვდავი უკვდავებას არ შეიძლოს.“ Manuscript Releases, ტომი 17, 261.

მილერის შესავალი შენიშვნები მისი სიზმრის შესახებ ასე ამბობს.

„დამესიზმრა, რომ ღმერთმა, უხილავი ხელით, გამომიგზავნა საოცრად ნაკეთები პატარა კიდობანი, სიგრძით დაახლოებით ათი დუიმი და სიგანითა და სიმაღლით ექვს-ექვსი დუიმი, გაკეთებული აბანოზისა და ოსტატურად ჩასმული მარგალიტებისაგან. ამ კიდობანს გასაღები ჰქონდა მიმაგრებული. მაშინვე ავიღე გასაღები და გავხსენი კიდობანი; და, ჩემს საკვირველად და განსაცვიფრებლად, აღმოვაჩინე, რომ იგი სავსე იყო ყოველგვარი სახისა და ზომის ძვირფასეულობით, ბრილიანტებით, ძვირფასი ქვებით, და ყოველგვარი ზომისა და ღირებულების ოქროსა და ვერცხლის მონეტებით, რომლებიც მშვენივრად იყო განლაგებული თავ-თავიანთ ადგილებში ამ კიდობანში; და ასე განლაგებულნი ირეკლავდნენ ნათელსა და დიდებას, რომელიც მხოლოდ მზეს თუ გაუტოლდებოდა.“ Early Writings, 81.

სიზმრის შესახებ ჯეიმს უაიტის სქოლიოებში იგი გასაღების შესახებ ამას ამბობს.

„მიმაგრებული ‘გასაღები’“ იყო მისი ხერხი წინასწარმეტყველური სიტყვის განმარტებისა — წერილის წერილთან შედარებით — ბიბლია, როგორც საკუთარი თავის განმმარტებელი. ამ გასაღებით ძმა მილერმა გახსნა „საგანძური“, ანუ სამყაროსთვის ადვენტის დიდი ჭეშმარიტება.“ ჯეიმს უაითი.

ჯეიმს უაიტმა ამ სიზმართან დაკავშირებით კომენტარი გააკეთა და ამასთანავე შესავალიც დაწერა. უაღრესად მნიშვნელოვანია იმის გაცნობიერება, რომ მილერმა თავისი სიზმარი იხილა და 1847 წელს გამოაქვეყნა, დიდი იმედგაცრუებიდან სულ მცირე ორი წლის შემდეგ, როდესაც ადრე ერთიანი მილერიტი ადვენტისტები გაფანტულნი იყვნენ. მილერი მოძრაობას იყო ჩამოშორებული, ხოლო „მცირე სამწყსო“, რომელიც „გაბნეული იყო“, ჯერ კიდევ იტანჯებოდა იმედგაცრუებით. მილერის სიზმარი ამ მდგომარეობას ეხმიანებოდა, ჯეიმს უაიტმა კი მასზე კომენტარი გააკეთა და ელენ უაიტმა მას სრულიად დადებითი სახით მიუთითა. ჯეიმს უაიტმა მის სიზმარს შესავალი დაურთო, ჩართო თვით სიზმარიც და შემდეგ რამდენიმე სქოლიოც დაამატა. მისი შესავალი, სიზმარი და სქოლიოები ამ სტატიის ბოლოს იქნება მოცემული მათთვის, ვისაც ამ ინფორმაციაზე წვდომა სჭირდება.

ესაიას ოცდამეორე თავი ადვენტიზმის დასაწყისისა და დასასრულის ილუსტრაციაა. ორივე ისტორიაში იყო და იქნება განყოფა, რომელიც მოხდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს და შემდეგ კვლავ — კვირის კანონის დროს. ორივე შემთხვევაში, დასაწყისშიც და დასასრულშიც, ეს განყოფა ათი ქალწულის იგავის აღსრულებაა. და უაიტი გვაუწყებს, რომ უგუნური ქალწულები ლაოდვიკიელები არიან. შებნა წარმოადგენს ლაოდვიკიელ ადვენტისტებს ადვენტიზმის დასაწყისსა და დასასრულში. ელიაკიმი, ხილკიას ძე,

წარმოადგენს ფილადელფიელ ადვენტიტებს.

მაგრამ ჰილკია ასევე წარმოადგენს ადვენტიზმის მამას, რადგან „იგი იქნება მამა იერუსალიმის მკვიდრთათვის და იუდას სახლისათვის.“ უილიამ მილერს პატივისცემით უწოდებდნენ „მამა მილერს.“ მილერს „დავითის გასაღები“ დაედო მხარზე, რაც წარმოადგენს მის მიერ წმინდა წერილების შესწავლის მეთოდს — „სტრიქონი სტრიქონზე.“

კუბო რომ ბიბლია იყო, მან გამოიყენა „დავითის გასაღები“, რომელიც აღნიშნავდა წინასწარმეტყველური განმარტების იმ წესებს, რომელთაც იგი პირველ ანგელოზის ჭეშმარიტებათა გასახსნელად იყენებდა. ეს წესები, (დავითის გასაღები) და მისი დაღუპვის წინასწარმეტყველება (ტვირთი), რომელიც დავითის გასაღებით იქნა გაგებული, საწმიდარში „როგორც მტკიცე ადგილას ჩასობილი ლურსმანი“ ისე იყო დაკიდებული. „ლურსმანი“ იყო 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღი. სიტყვა „ლურსმანი“ ნიშნავს ქინძისთავს, ლურსმანს ან სარს, რაც გზის ნიშნულის გამომსახველია. „ტვირთი“, ანუ დაღუპვის წინასწარმეტყველება, რომელიც იმ ლურსმანზე იყო ჩამოკიდებული, იყო პირველი ანგელოზის უწყება, და ეს უწყება დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც დაღუპვის წინასწარმეტყველება აღსრულდა და მოიხსნა, ჩამოიკვეთა და დაეცა. იგი მოიხსნა, რადგან დაღუპვის წინასწარმეტყველური უწყება წარსულ დროდ იქცა, და შემდეგ ლურსმანი უნდა გადატანილიყო წმიდათა წმიდაში, სადაც მასზე დაღუპვის სხვა ტვირთი უნდა ჩამოკიდებულიყო.

მილერის დაღუპვის წინასწარმეტყველება, რომელიც წინასწარმეტყველური წესებით „დავითის გასაღებად“ იყო გაგებული, წმიდა ადგილას ჩაასვამდა ლურსმანს, რომელიც დაიჭერდა მისი მამის სახლის მთელ დიდებას. ამ მონაკვეთში სიტყვა „დიდება“ ნიშნავს სიმძიმეს. ის, რაც სახლის სიმძიმეს იჭერს, სახლის საფუძველია. მილერის საძირკველვანი შრომა იჭერს მესამე ანგელოზის უწყების მთელი დამატებითი ნათლის სიმძიმეს, რომელიც წარმოადგენილია „ნაშიერითა და ნაყოფით“. იგი იჭერს ტაძრის ყოველგვარი ჭურჭლის მთელ სიმძიმეს. და საფუძველი დაიდო ტაძრისთვის, რათა დაედგათ დიდებული ტახტი.

ხილკიას ძე ელიაკიმი წარმოადგენს ფილადელფიის ეკლესიას. ელიაკიმი ნიშნავს აღმამართებელ ღმერთს, რადგან ელიაკიმი, იერუსალიმის მამა, წარმოადგენს უილიამ მილერს, რომელიც ღმერთმა გამოიყენა თავისი რჩეული აღთქმის ხალხის საფუძვლების აღსადგენად. იგი არის ხილკიას ძე, რომლის სახელიც ორი სიტყვისგან არის წარმოებული; მეორე ნიშნავს ღმერთს, ხოლო პირველი — „სირბილეს“, როგორც მეთყველების სირბილეში. ხილკია წარმოადგენს ღვთის სიტყვას ან ხმას, ხოლო მისი ძე წარმოადგენს ტაძრის აღმართვას.

ადვენტიზმის დასასრულს უეჭველად უნდა იყოს განკითხვის წინასწარმეტყველება, და ეს წინასწარმეტყველება არის გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მესამე ანგელოზი. დასასრულს უნდა იყოს გასაღები, რომელიც მილერის გასაღებით იყო წინასახიერებულ-ტიპოლოგიურად ნაჩვენები. „გასაღები“ ჩვენს დღეებში

დაფუძნებულია ისტორიის განმეორებაზე და განსაკუთრებით პირველი მოხსენიების წესზე, რომელიც მოიცავს, ან წარმოადგენს, იმ პრინციპს, რომელსაც თვით ქრისტე განასახიერებს, როგორც ალფა და ომეგა. უნდა არსებობდეს მილერის ძე. ამგვარად, მილერი, როგორც მამა, ხდება ხილკია — უფლის სიტყვის აღმომჩენი, ხოლო მილერის ძე არის ელიაკიმი, რაც ნიშნავს აღმდგენი ღმერთი. მამა მილერმა ტაძარი აღადგინა, ხოლო მილერის ძე განსაზღვრავს დროს, როდესაც ლაოდიკეა და ფილადელფია განცალკევდებიან და ფილადელფიელები აღიმართებიან, როგორც დროშა. უნდა იყოს ლურსმანი, მყარად დამაგრებული, ოღონდ არა წმიდა ადგილას, როგორც ეს მილერის ისტორიის შემთხვევაში იყო, არამედ უწმიდეს ადგილას. ეს ლურსმანი და ტვირთი, რომელიც მასზეა ჩამოკიდებული, მოიკვეთება მესამე ანგელოზის უწყების დასასრულს, როგორც ეს პირველი ანგელოზის უწყების დასასრულს მოხდა. როდესაც მიქაელი აღდგება და ადამიანური გამოცდის ჟამი დაიხურება, განკითხვის წინასწარმეტყველება უკვე წარსულ დროში იქნება — მოცილებული, მოკვეთილი და დაცემული.

1844 წელს დროის გასვლის შემდეგ მომხდარი გამოყოფა ანუ გაფანტვა განმეორდება კვირადღის კანონთან დაკავშირებით. ესაია ოცდამეორე თავი წარმოადგენს იმ გარემოებათა ილუსტრაციას, რომლებიც იწვევს ლაოდიკიელი ადვენტისტების გამოყოფას ფილადელფიელი ადვენტისტებისგან, რაც ხდება კვირადღის კანონის კრიზისის დროს.

და ლაოდიკელთა ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს ამინი, სარწმუნო და ჭეშმარიტი მოწმე, ღმერთის ქმნილების დასაბამი: ვიცი შენი საქმეები, რომ არც ცივი ხარ და არც ცხელი; ნეტავ ცივი ყოფილიყავი ან ცხელი. ამიტომ, რადგან ნელთბილი ხარ და არც ცივი და არც ცხელი, ამოგანთხევ ჩემი პირიდან. რადგან ამბობ: მდიდარი ვარ, ქონებით გამდიდრებული, და არაფერი მჭირდება; და არ იცი, რომ შენ ხარ საბრალო, საცოდავი, გლახაკი, ბრმა და შიშველი; გირჩევ, ჩემგან იყიდო ცეცხლში გამოცდილი ოქრო, რათა გამდიდრდე; და თეთრი სამოსელი, რათა შეიმოსო და არ გამოჩნდეს შენი სიშიშვლის სირცხვილი; და თვალები საცხებლით იცხე, რათა ხედავდე. ვინც კი მიყვარს, ყველას ვამხილებ და ვსჯი; მაშ, იღვაწე გულმოდგინედ და მოინანიე. აჰა, ვდგავარ კართან და ვაკაკუნებ; თუ ვინმე მოისმენს ჩემს ხმას და კარს გამიღებს, შევალ მასთან და ვივახშმებ მასთან, და ისიც ჩემთან. მძლეველს მივცემ, რომ ჩემთან ერთად დაჯდეს ჩემს ტახტზე, როგორც მე ვძლიე და დავჯექი ჩემს მამასთან მის ტახტზე. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 3:7–22.

სიზმრის შესავლის შემდეგ ჯეიმზ უაიტი შემდეგ თვით სიზმარს ამატებს სქოლიოებით. მე არავითარი სირთულე არ მაქვს ჯეიმზ უაიტის მიერ მილერის სიზმრის გამოყენებასთან დაკავშირებით, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ ხშირად გამოგვიქვეყნებია მისი სიზმრის ისეთი განმარტება, რომელიც გარკვეულწილად განსხვავდება ჯეიმზ უაიტისეულისაგან. ჯეიმზ უაიტის ძირითადი მიდგომა, რომელიც განსხვავდება იმისგან, რაც ჩვენ გამოგვიქვეყნებია, ის არის, რომ იგი „ძვირფას ქვებს“ ღვთის ხალხის კონტექსტში ათავსებს, ხოლო ჩვენ გვესმის, რომ ეს ძვირფასი ქვები წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებებია. აქ არავითარი წინააღმდეგობა

არ არის, რადგან ადამიანი იმას ირეკლავს, რაც სწამს, და დიდი იმედგაცრუების შემდეგ ძვირფასი ქვების გაფანტვა ტიპოლოგიურად გამოხატავს ღვთის ხალხის გაფანტვას კვირა კანონის წინარე პერიოდში. მაგრამ ეს საკითხი მომავალი კვლევის საგანია.

ჯეიმს უაითის შესავალი უილიამ მილერის სიზმრისადმი

„შემდეგი სიზმარი გამოქვეყნდა Advent Herald-ში ორ წელზე მეტი ხნის წინ. მაშინ დავინახე, რომ იგი მკაფიოდ ასახავდა ჩვენს წარსულ მეორე მოსვლის გამოცდილებას და რომ ღმერთმა ეს სიზმარი გაფანტული სამწყსოს სასიკეთოდ მოგვცა.

„უფლის დიდი და საშინელი დღის მოახლოების ნიშნებს შორის ღმერთმა სიზმრები დაადგინა. იხილეთ იოელი 2:28–31; საქმეები 2:17–20. სიზმრები შეიძლება სამი გზით მოვიდეს: პირველი, „საქმის სიმრავლისაგან“. იხილეთ ეკლესიასტე 5:3. მეორე, ისინი, ვინც სატანის უწმინდური სულისა და ცდუნების ქვეშ არიან, შეიძლება მისი ზემოქმედებით ხედავდნენ სიზმრებს. იხილეთ მეორე რჯული 8:1–5; იერემია 23:25–28; 27:9; 29:8; ზაქარია 10:2; იუდა 8. და მესამე, ღმერთი ყოველთვის ასწავლიდა და ახლაც ასწავლის თავის ხალხს მეტ-ნაკლებად სიზმრებით, რომლებიც ანგელოზთა მსახურებითა და სულიწმიდის მოქმედებით მოდის. ისინი, ვინც ჭეშმარიტების ნათელ შუქში დგანან, შეიცნობენ, როდის აძლევს ღმერთი მათ სიზმარს; და ასეთნი არ იქნებიან მოტყუებულნი და ცრუ სიზმრებით გზას აცდენილნი.“

„და თქვა: ისმინეთ ახლა ჩემი სიტყვები: თუ თქვენს შორის იქნება წინასწარმეტყველი, მე, უფალი, ხილვაში გამოვეცხადები მას და სიზმარში ველაპარაკები მას. რიცხვნი 12:5.

იაკობმა თქვა: „უფლის ანგელოზი მესაუბრა სიზმარში.“ დაბადება 31:2. „და ღმერთი ეწვია არამელ ლაბანს ღამის სიზმარში.“ დაბადება 31:24. წაიკითხეთ იოსების სიზმრები დაბადებაში 37:5–9, და შემდეგ მათი აღსრულების საინტერესო ამბავი ეგვიპტეში.

„გიბეონში უფალი სოლომონს ღამით სიზმარში გამოეცხადა.“ 1 მეფეთა 3:5. დანიელის მეორე თავში მოცემული დიდი და მნიშვნელოვანი ხატი სიზმარში იქნა მიცემული, აგრეთვე მეშვიდე თავის ოთხი მხეცი და სხვ. როცა ჰეროდე ყრმა მაცხოვრის მოსაკლავად ეძებდა გზას, იოსები სიზმარში იქნა გაფრთხილებული, ეგვიპტეში გაქცეულიყო. მათე 2:13.

„და იქნება უკანასკნელ დღეებში, ამბობს ღმერთი, მოვაფენ ჩემი სულისგან ყოველ ხორცზე; და იწინასწარმეტყველებენ თქვენი ძენი და თქვენი ასულნი, და თქვენი ჭაბუკები ხილვებს იხილავენ, და თქვენი მოხუცები სიზმრებს იხილავენ.“ საქმეები 2:17.

წინასწარმეტყველების ნიჭი, სიზმრებისა და ხილვების მეშვეობით, აქ სულიწმიდის ნაყოფად არის წარმოდგენილი, და უკანასკნელ დღეებში უნდა გამოვლინდეს იმდენად, რომ ნიშანი შეადგინოს. იგი სახარების ეკლესიის ერთ-ერთი ნიჭია.

„და მან ზოგნი დაადგინა მოციქულებად; ზოგნი — წინასწარმეტყველებად; ზოგნი — მახარებლებად; ზოგნი კი — მწყემსებად და მოძღვრებად; რათა წმიდანი სრულქმნილ იქნენ მსახურების საქმისათვის, ქრისტეს სხეულის აღსაშენებლად.“
ეფესელთა 4:11, 12.

„და ღმერთმა დაადგინა ზოგნი ეკლესიაში: პირველად მოციქულებად, მეორედ — წინასწარმეტყველებად და ა.შ. 1 კორინთელთა 7:28.

„ნუ შეურაცხყოფთ წინასწარმეტყველებებს.“ 1 თესალონიკელთა 5:20. იხილეთ აგრეთვე საქმეები 13:1; 21:9; რომაელთა 12:6; 1 კორინთელთა 14:1, 24, 39.
წინასწარმეტყველნი ანუ წინასწარმეტყველებანი ქრისტეს ეკლესიის აღშენებისთვის არიან; და ღვთის სიტყვიდან ვერავითარი მტკიცებულება ვერ იქნება წარმოდგენილი იმისა, რომ ისინი მახარებელთა, მწყემსთა და მოძღვართა შეწყვეტამდე უნდა შეწყვეტილიყვნენ. მაგრამ მოჰასუხე ამბობს: „იმდენი ცრუ ხილვა და სიზმარია ყოფილა, რომ ამგვარ არაფერზე ნდობა აღარ შემიძლია.“
მართალია, სატანას თავისი ყალბი მიზანძვა აქვს. მას ყოველთვის ჰყავდა ცრუ წინასწარმეტყველნი, და ცხადია, შეგვიძლია ისინი ახლაც ველოდოთ, ამ მისი უკანასკნელი ჟამისას, მოტყუებისა და ტრიუმფის ჟამს. ისინი, ვინც ასეთ განსაკუთრებულ გამოცხადებებს უარყოფენ იმის გამო, რომ არსებობს ყალბი მიზანძვა, იმავე საფუძვლით შეიძლება კიდევ ერთი ნაბიჯით შორსაც წავიდნენ და უარყონ, რომ ღმერთმა ოდესმე გამოუცხადა თავი ადამიანს სიზმრით ან ხილვით, რადგან ყალბი მიზანძვა ყოველთვის არსებობდა.

„სიზმრები და ხილვები ის საშუალებაა, რომლის მეშვეობითაც ღმერთმა თავი გამოუცხადა ადამიანს. ამ საშუალებით ელაპარაკებოდა იგი წინასწარმეტყველებს; მან წინასწარმეტყველების ნიჭი სახარების ეკლესიის ნიჭთა შორის დაადგინა და სიზმრები და ხილვები „უკანასკნელი დღეების“ სხვა ნიშნებთან ერთად განაწესა. ამინ.“

„ჩემი მიზანი ზემოთქმულ შენიშვნებში იყო, რომ წერილზე დაფუძნებული წესით გამექარწყლებინა საწინააღმდეგო მოსაზრებები და მკითხველის გონება მომემზადებინა შემდეგისთვის.“ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

უილიამ მილერის მეორე სიზმარი

„დამესიზმრა, რომ ღმერთმა უხილავი ხელით გამომიგზავნა საოცარი ოსტატობით ნაკეთები მცირე სკივრი, დაახლოებით ათი დუიმის სიგრძისა და ექვსი დუიმის სიგანისა, შავი ხისა და მარგალიტის ოსტატურად ჩასმული მოსართავით დამზადებული. ამ სკივრს გასაღები ჰქონდა მიმაგრებული. მაშინვე ავიღე გასაღები და გავხსენი სკივრი; და, ჩემდა გასაკვირად და განსაცვიფრებლად, იგი ვპოვე სავსე ყოველგვარი სახისა და ზომის ძვირფასი სამკაულებით, ბრილიანტებით, ძვირფასი ქვებით, აგრეთვე ყოველგვარი ზომისა და ღირებულების ოქროსა და ვერცხლის მონეტებით, რომლებიც სკივრში თავ-თავიანთ ადგილას მშვენივრად იყო განლაგებული; და ამგვარად განლაგებულნი ისეთ ნათელსა და დიდებას ირეკლავდნენ, რომელსაც მხოლოდ მზე თუ გაუტოლდებოდა.

„ვიფიქრე, რომ ჩემი მოვალეობა არ იყო, ეს განსაცვიფრებელი ხილვა მხოლოდ მე დამეტკბო, თუმცა ჩემი გული აღვსილი იყო მისი შინაარსის ბრწყინვალეობით, სილამაზითა და ფასეულობით გამოწვეული სიხარულით. ამიტომ იგი ჩემს ოთახში მდგომ შუა მაგიდაზე დავდგი და ვაუწყე, რომ ყველას, ვისაც სურვილი ექნებოდა, შეეძლო მოსულიყო და ეხილა ყველაზე დიდებული და ბრწყინვალე სანახაობა, რომელიც კაცს ოდესმე უხილავს ამ ცხოვრებაში.

„ხალხმა დაიწყო შემოსვლა, თავდაპირველად მცირერიცხოვანი იყვნენ, მაგრამ თანდათან მრავალრიცხოვან ბრბოდ იქცნენ. როცა მათ პირველად ჩახედეს კიდობანში, გაოცდებოდნენ და სიხარულით შეჰყვირებდნენ. მაგრამ როცა მაყურებელთა რიცხვი გაიზარდა, ყველამ დაიწყო ძვირფასი ქვების ხელყოფა, კიდობნიდან ამოღება და მაგიდაზე გაფანტვა. მე დავიწყე ფიქრი, რომ მფლობელი კვლავ მომთხოვდა კიდობანსა და ძვირფას ქვებს ჩემი ხელიდან; და თუ მათ გაფანტვის ნებას მივცემდი, ვეღარასოდეს შევძლებდი მათ კვლავ თავიანთ ადგილებზე დამელაგებინა კიდობანში ისე, როგორც უწინ; და ვგრძნობდი, რომ ვერასოდეს შევძლებდი ამ პასუხისმგებლობის წინაშე წარდგომას, რადგან იგი უზომო იქნებოდა. მაშინ ხალხს დავეუწყე ვედრება, არ შეხებოდნენ მათ და არ ამოეღოთ ისინი კიდობნიდან; მაგრამ რაც მეტად ვევედრებოდი, მით მეტად ფანტავდნენ; და ახლა ჩანდა, რომ ისინი მთელ ოთახში ფანტავდნენ მათ, იატაკზე და ოთახში არსებულ ავეჯის ყოველ საგანზე.

„შემდეგ ვიხილე, რომ ნამდვილ ძვირფას ქვებსა და მონეტებს შორის მათ მიმოეფანტათ უთვალავი რაოდენობის ყალბი ძვირფასი ქვები და ყალბი მონეტები. მათი მდაბალი საქციელისა და უმადურობის გამო დიდად აღვშფოთდი და ამისათვის შევაგონებდი და ვამხელდი მათ; მაგრამ რაც უფრო მეტად ვამხელდი, მით უფრო მეტად აზნეუდნენ ისინი ყალბ ძვირფას ქვებსა და ყალბ მონეტებს ნამდვილთა შორის.

„შემდეგ მე ჩემს ხორციელ სულში შევწუხდი და დავიწყე ხორციელი ძალის ხმარება, რათა ისინი ოთახიდან გამეძეებინა; მაგრამ ვიდრე ერთს ვაძევებდი, კიდევ სამი შემოდოდა და შემოჰქონდათ ჭუჭყი, ნაფხვენები, ქვიშა და ყოველგვარი ნაგავი, ვიდრე მათ დაფარეს ყოველი ჭეშმარიტი სამკაული, ბრილიანტები და მონეტები, ისე რომ ყოველივე თვალთახედვიდან იქნა განდევნილი. მათ აგრეთვე ნაკუწ-ნაკუწად აქციეს ჩემი ყუთი და მისი ნაწილები ნაგავში მიმოფანტეს. მეგონა, რომ არავინ მიაქცევდა ყურადღებას ჩემს მწუხარებასა და ჩემს რისხვას. სრულიად გულგატეხილი და გამხნევებადკარგული გავხდი, დავჯექი და ავტირდი.

„როცა ასე ვტიროდი და ვგლოვობდი ჩემს დიდ დანაკარგსა და პასუხისმგებლობას, გამახსენდა ღმერთი და გულმოდგინედ ვილოცე, რათა მას ჩემთვის შეწევნა გამოეგზავნა. მაშინვე კარი გაიღო და ოთახში კაცი შემოვიდა; ხალხი კი ყველანი გავიდნენ იქიდან. მას ხელში მტვრის ჯაგრისი ეჭირა; მან ფანჯრები გააღო და დაიწყო ოთახიდან მტვრისა და ნაგვის გამოხვეტა.“

„შევღალადე მას, რომ შეეჩერებინა, რადგან ნანგრევებს შორის მიმოფანტული იყო რამდენიმე ძვირფასი სამკაული.

მან მითხრა: „ნუ გეშინია,“ რადგან ის „მათზე იზრუნებდა.“

„შემდეგ, სანამ იგი მტვერსა და ნაგავს, ყალბ სამკაულებსა და ყალბ მონეტებს გვიდა, ეს ყველაფერი ღრუბელივით აიწია და ფანჯრიდან გავიდა, და ქარმა წაიღო. ამ ფაციფუცში მე ერთი წამით თვალები დავხუჭე; როცა გავახილე, მთელი ნაგავი გამქრალი იყო. ძვირფასი სამკაულები, ალმასები, ოქროსა და ვერცხლის მონეტები, უხვად იყო მიმოფანტული მთელ ოთახში.

„შემდეგ მან მაგიდაზე დადგა მცირე სკივრი, წინანდელზე ბევრად უფრო დიდი და მშვენიერი, და მუჭებით აკრიფა ძვირფასეულობა, ბრილიანტები, მონეტები, და სკივრში ჩაყარა, ვიდრე არც ერთი აღარ დარჩა, თუმცა ზოგიერთი ბრილიანტი ქინძისთავის წვერზე დიდი არ იყო.“

„შემდეგ მან მომიწოდა, რომ „მოვსულიყავი და მეხილა.““

„კუბოში ჩავიხედე, მაგრამ ჩემი თვალები ამ ხილვამ დააბრმავა. ისინი უწინდელ დიდებაზე ათჯერ მეტად ბრწყინავდნენ. მე მეგონა, რომ ისინი ქვიშაში იმ ბოროტ ადამიანთა ფეხებით იყო გახეხილი, რომელთაც ისინი მიმოფანტეს და მტვერში გათელეს. ისინი კუბოში მშვენიერი წესრიგით იყვნენ დალაგებულნი, თითოეული თავის ადგილზე, ისე, რომ სრულიად არ ჩანდა იმ კაცის ძალისხმევა, რომელმაც ისინი იქ ჩაყარა. სიხარულისგან შეეცვირე, და იმ შეძახილმა გამომადვიდა.“ Early Writings, 81–83.

ჯეიმს უაითის სქოლიოები

„სკივრი“ წარმოადგენს ბიბლიის დიდ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც შეეხება ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მეორედ მოსვლას და რომლებიც ძმა მილერს ებოძა, რათა ქვეყნიერებისთვის გამოეცხადებინა.

„თანდართული ‘გასაღები’ იყო მისი წესი წინასწარმეტყველური სიტყვის განმარტებისა — წერილის წერილთან შედარება — ბიბლია, როგორც საკუთარი თავის განმმარტებელი. ამ გასაღებით ძმა მილერმა გახსნა ‘სკივრი’, ანუ ქვეყნისათვის ქრისტეს მოსვლის დიდი ჭეშმარიტება.

„ხალხმა დაიწყო მოსვლა, თავდაპირველად მცირერიცხოვნად, მაგრამ თანდათან ბრზოდ გადაიქცნენ.“ როდესაც ადვენტის მოძღვრება პირველად იქადაგა ძმა მილერმა და კიდევ რამდენიმე სხვამ, მას ძალზე მცირე გავლენა ჰქონდა, და მისით მეტად ცოტანი თუ გამოელვინდნენ; მაგრამ 1840-დან 1844 წლამდე, სადაც კი ის იქადაგებოდა, მთელი საზოგადოება აღიმკრძოდა.

„ყოველგვარი სახისა და ზომის“ „სამკაულები, ბრილიანტები და სხვანი“, რომლებიც „ესოდენ მშვენივრად იყვნენ განლაგებულნი თავ-თავიანთ ადგილებში სკივრში“, წარმოადგენენ ღვთის შვილებს, [მალაქია 3:17,] ყველა ეკლესიიდან და ცხოვრების თითქმის ყოველი მდგომარეობიდან და გარემოებიდან, რომლებმაც მიიღეს ადვენტის რწმენა და გამოჩნდნენ, რომ მტკიცედ იდგნენ თავ-თავიანთ ადგილებზე ჭეშმარიტების წმიდა საქმეში. ამ წესრიგში მსვლელობისას, როდესაც თითოეული თავის მოვალეობას ასრულებდა და ღვთის წინაშე სიმდაბლით

დადიოდა, „ისინი ანარეკლავდნენ ნათელსა და დიდებას“ ქვეყნიერებაზე, რომელთაც მხოლოდ მოციქულთა დღეების ეკლესია თუ გაუტოლდებოდა. უწყება, [გამოცხადება 14:6, 7] თითქოს ქარის ფრთებზე მიჰქროდა, და მოწვევა — „მოდით, რადგან ახლა ყოველივე მზად არის,“ [ლუკა 14:17.] — ვრცელდებოდა ძალითა და მოქმედებით.

„როცა მფრინავმა ანგელოზმა [გამოცხადება 14:6, 7.] პირველად დაიწყო მარადიული სახარების ქადაგება — „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი“, — მრავალნი სიხარულით შეჰღალადებდნენ იესოს მოსვლისა და აღდგენის მოლოდინში; ხოლო შემდეგ სწორედ ისინი შეეწინააღმდეგნენ, დასცინეს და აბუჩად აიგდეს ის ჭეშმარიტება, რომელმაც ცოტა ხნით ადრე სიხარულით აავსო ისინი. მათ შეაწუხეს და გაფანტეს სამკაულნი. ამას მივყავართ 1844 წლის შემოდგომამდე, როცა დაიწყო გაფანტვის ჟამი. ეს დაიმახსოვრეთ: სწორედ ისინი, ვინც ოდესღაც „სიხარულით შეჰღალადებდნენ“, იყვნენ ისინი, ვინც შეაწუხეს და გაფანტეს სამკაულნი. და 1844 წლის შემდეგ ვერავინ ისე შედეგაიანად ვერ გაფანტა სამწყსო და ვერავინ ისე არ გადაუხვევინა გზიდან მათ, როგორც მათ, ვინც ოდესღაც ჭეშმარიტებას ქადაგებდნენ და მასში ხარობდნენ, ხოლო შემდეგ უარყვეს ღვთის საქმე და წინასწარმეტყველების აღსრულება ჩვენი წარსული ადვენტური გამოცდილების განმავლობაში.“

„ძმა მილერის მოწმობა შუაღამის ძახილის შემდეგ, მეშვიდე თვეში, 1844 წელს, რამდენიმე თვის განმავლობაში, ის იყო, რომ კარი დახშული იყო, და რომ ადვენტური მოძრაობა წინასწარმეტყველების აღსრულებას წარმოადგენდა, და რომ ჩვენ სწორნი ვიყავით დროის ქადაგებაში. შემდეგ მან თავის ძმებს, Advent Herald-ის საშუალებით, მოუწოდა, მტკიცედ დაეჭირათ, მომთმენნი ყოფილიყვნენ და ერთმანეთის წინააღმდეგ არ ედრნენ; და ღმერთი მალე გაამართლებდა მათ დროის ქადაგებისათვის. ამგვარად ის შუამდგომლობდა იმ ძვირფასეულთათვის, მაშინ როცა გრძნობდა თავის „პასუხისმგებლობას“ მათ მიმართ და რომ იგი „უზარმაზარი“ იქნებოდა.“

„ნამდვილი საგანძურის შორის მიმოფანტული „ყალბი ძვირფასეულობა და ყალბი მონეტა“ აშკარად ცრუ მოქცეულებს, ანუ „უცხო შვილებს“ [ოსია 5:7], აღნიშნავს, მას შემდეგ, რაც 1844 წელს კარი დაიხშო.

„მეორე „პირველზე ბევრად უფრო დიდი და მშვენიერი სკივრი“, რომელშიც მიმოფანტული „ძვირფასეულობა“, „ბრილიანტები“ და „მონეტები“ იქნა შეგროვილი, წარმოადგენს ცოცხალი აწმყო ჭეშმარიტების ფართო ველს, რომელშიც მიმოფანტული სამწყსო შეიკრიბება — სწორედ 144,000, ყოველი მათგანი ცოცხალი ღვთის ბეჭდით აღბეჭდილი. ძვირფასი ბრილიანტებიდან ერთიც კი არ დარჩება სიბნელეში. თუმცა ზოგი „ქინძისთავის წვერზე დიდიც არ არის“, ისინი უგულვებელყოფილნი არ იქნებიან და არ დარჩებიან გარეთ ამ დღეს, როცა ღმერთი თავის ძვირფასეულობას აგროვებს. [მალაქია 3:16–18.] მას შეუძლია თავისი ანგელოზები მოავლინოს და დააჩქაროს მათი გამოსვლა, როგორც ლოტი გამოიყვანა სოდომიდან. „მოკლე საქმეს აღასრულებს უფალი დედამიწაზე.“

„სიმართლით შეამოკლებს მას.“ იხილეთ რომაელთა 9:28.“

„ჭუჭყი და ნაფხეკები, ქვიშა და ყოველგვარი ნაგავი“ აღნიშნავს მრავალფეროვან და მრავალრიცხოვან შეცდომებს, რომლებიც 1844 წლის შემოდგომის შემდეგ მეორე მოსვლის მორწმუნეთა შორის შემოიტანეს. აქ მე რამდენიმე მათგანს შევხები.

„1. ის პოზიცია, რომელიც ზოგმა „მწყემსმა“ თავხედურად დაიკავა დაუყოვნებლივ მას შემდეგ, რაც შუალამის ძახილი გაისმა, კერძოდ ის, რომ წმიდა სულის ის საზეიმო, გულთა დამლბობი ძალა, რომელიც მეშვიდე თვის მოძრაობას ახლდა, მესმერული ზემოქმედება იყო. ჯორჯ სტორსი პირველთაგან ერთ-ერთი იყო, ვინც ეს პოზიცია დაიკავა. იხილეთ მისი წერილები 1844 წლის უკანასკნელ ნაწილში, „Midnight Cry“-ში, რომელიც მაშინ ნიუ-იორკში იბეჭდებოდა. ჯ. ვ. ჰაიმსმა, 1845 წლის გაზაფხულზე, ოლბანის კონფერენციაზე, თქვა, რომ მეშვიდე თვის მოძრაობამ შვიდი ფუტის სიღრმის მესმერიზმი წარმოშვა. ეს მომიყვა იმან, ვინც იქ ესწრებოდა და ეს შენიშვნა საკუთარი ყურით მოისმინა. სხვებმა, რომლებმაც მეშვიდე თვის ძახილში ქმედითი მონაწილეობა მიიღეს, შემდგომში ეს მოძრაობა ეშმაკის საქმედ გამოაცხადეს. ქრისტესა და წმიდა სულის საქმის ეშმაკისთვის მიწერა ჩვენი მაცხოვრის დღეებში გამოა იყო, და ახლაც გამოაა.

„2. მრავალრიცხოვანი მცდელობები განსაზღვრული დროის შესახებ. მას შემდეგ, რაც 2300 დღე 1844 წელს დასრულდა, სხვადასხვა პირებმა არაერთხელ დაადგინეს მათი დასრულების დრო. ამით მათ გადაადგილეს „საზღვრები“ და მთელი ადვენტური მოძრაობა სიბნელითა და ეჭვით დაფარეს.

„3. სპირიტუალიზმი მთელი თავისი ოცნებებითა და უკიდურესობებით. ეშმაკის ეს ხრიკი, რომელმაც სიკვდილის საზარელი საქმე აღასრულა, მეტად შესაფერისად არის წარმოდგენილი „ნახერხით“ და „ყოველგვარი ნაგავით“. მრავალმა მათგანმა, ვინც სპირიტუალიზმის საწამლავი შესვა, აღიარა ჩვენი წარსული ადვენტური გამოცდილების ჭეშმარიტება, და ამ ფაქტის გამო მრავალი იქნა მიყვანილი იმ რწმენამდე, რომ სპირიტუალიზმი იყო ბუნებრივი ნაყოფი იმისა, რომ ღმერთი ხელმძღვანელობდა დიდ ადვენტურ მოძრაობებს 1843 და 1844 წლებში. პეტრე, როცა ლაპარაკობს მათზე, ვინც „დაღუპვის მწვალებლობებს შემოიტანენ, და თავად უფალსაც უარყოფენ, რომელმაც ისინი იყიდა“, ამბობს: „რომელთა გამო ჭეშმარიტების გზა დაიგმო.“

„4. ს. ს. სნოუ, რომელიც თავს ‘წინასწარმეტყველ ელიად’ ასაღებს“ ამ კაცმა, თავისი უცნაური და თავაშვებული გზის განმავლობაში, ამ სიკვდილის საქმეშიც შეასრულა თავისი როლი, და მის სვლას იმგვარი მიდრეკილება ჰქონდა, რომ მრავალი გულწრფელი სულის თვალში მოლოდინში მყოფ წმიდათა ჭეშმარიტი მდგომარეობა შეურაცხყოფისა და უპატივცემულობის საგნად ექცია.

„შეცდომათა ამ კატალოგს შემეძლო კიდევ მრავალი დამატებინა, როგორიცაა გამოცხადების 20:4, 7-ის „ათასი წელი“ წარსულში, გამოცხადების 7:4; 14:1-ის 144,000, ისინი, ვინც ქრისტეს აღდგომის შემდეგ „აღდგნენ და გამოვიდნენ საფლავებიდან“, უმუშევრობის დოქტრინა, ჩვილთა განადგურების დოქტრინა და სხვ. და სხვ.“

„ეს შეცდომები ისეთი გულმოდგინებით ვრცელდებოდა და მომლოდინე ფარას ისე დაჟინებით ახვევდნენ თავს, რომ იმ დროს, როდესაც ძმა მილერს ეს სიზმარი ჰქონდა, ჭეშმარიტი ძვირფასეულობა ‘მხედველობიდან გამორიცხული’ იყო, და წინასწარმეტყველის სიტყვები შესაფერისი იყო — ‘და სამართალი უკუდმა იქცა, და სიმართლე შორს დგას,’ და სხვ. და სხვ. იხილეთ ესაია 59:14. იმ დროს მთელ ქვეყანაში არ იყო არც ერთი ადვენტური გამოცემა, რომელიც ახლანდელი ჭეშმარიტების საქმეს იცავდა. The Day-Dawn უკანასკნელი იყო, რომელმაც მცირე ფარის ჭეშმარიტ პოზიციას დაუჭირა მხარი; მაგრამ იგი შეწყდა რამდენიმე თვით ადრე, ვიდრე უფალი ძმა მილერს ამ სიზმარს მისცემდა; და თავისი უკანასკნელი სასიკვდილო ბრძოლისას დადლილ, ოხვრით აღვსილ წმინდანებს 1877 წელზე, მაშინ კიდევ მომავალში ოცდაათი წლით დაშორებულ დროზე, მიუთითებდა, როგორც მათი საბოლოო ხსნის ჟამზე. ვაი! ვაი! გასაკვირი არ არის, რომ ძმა მილერი თავის სიზმარში ‘დაჯდა და ატირდა’ საქმეთა ამ სამწუხარო მდგომარეობის გამო.“

„ძმა მილერმა სიკვდილში დახუჭა თვალები 1849 წლის 22 დეკემბერს, რითაც აღსრულდა მის სიზმარში ნათქვამი შემდეგი სიტყვები: „აურზაურში ერთი წამით დავხუჭე თვალები.“ ეს საოცარი აღსრულება იმდენად აშკარაა, რომ ვერავინ ვერ დაინახავს ამას.“

„კუბო წარმოადგენს ადვენტის ჭეშმარიტებას, რომელიც ძმა მილერმა მსოფლიოს უქადაგა, როგორც ეს გამოკვეთილია ათი ქალწულის იგავში. [Matthew 25:1–11.] პირველი — დრო, 1843 წელი; მეორე — დაყოვნების დრო; მესამე — შუადამის შეძახილი, მეშვიდე თვეში, 1844 წელს; და მეოთხე — დახურული კარი. არავინ, ვისაც 1843 წლიდან მოყოლებული მეორე მოსვლის შესახებ გამოცემები წაუკითხავს, არ უარყოფს, რომ ძმა მილერი ადვენტის ისტორიის ამ ოთხ მნიშვნელოვან პუნქტს ქადაგებდა. ჭეშმარიტების ეს ჰარმონიული სისტემა, ანუ „კუბო“, დაგლეჯილა და ნანგრევებში მიმოფანტულა მათ მიერ, რომელთაც უარყვეს საკუთარი გამოცდილება და უარყვეს სწორედ ის ჭეშმარიტებები, რომელთაც ისინი, ძმა მილერთან ერთად, ასე უშიშრად უქადაგებდნენ მსოფლიოს.“

„ეკლესია მაშინ წმინდა იქნება და „უმწიკვლო ღვთის ტახტის წინაშე“; როცა აღიარებული ექნებათ თავიანთი ყოველი შეცდომა, ნაკლი და ცოდვა, და ისინი ქრისტეს სისხლით განბანილნი და წარხოცილნი იქნებიან, „უბიწონი ან ნაოჭის გარეშე, ან რაიმე მსგავსისა.“ მაშინ ისინი გაბრწყინდებიან „თავიანთ უწინდელ დიდებაზე ათჯერ მეტად.““ JAMES WHITE ოსვეგო, მაისი, 1850.